నాలుగో చక్రం

సికిందర్

లాల్ ఆ పంతొమ్మిదేళ్ళ ప్రవీల్ కుమార్ ని తదేకంగా చూస్తూ, సిగరెట్ నుసిని అష్ట్రేలో రాల్చాడు.

"వెల్, ఏం కావాలి నీకు?"

"మీ సహాయం."

"ఏమైంది?"

"నా—నాకొ—దు, సార్—"

"మరెవరికి?"

"ఒక—ఒక—"

"అమ్మాయికి, అవునా?"

"అవునవును! మీకెలా తెలుసు, సార్?"

"నీ బుగ్గలు కందిపోవటం చూసి చెప్పాను" జాన్ అన్నాడు.

ప్రవీల్ బిడియపడ్డాడు. "కానీ — ఆమె నాకేమీ కాదు, సార్!"

"అయితే నువ్వెందుకొచ్చావ్?" అడిగాడు లాల్.

"మొదట్నుంచీ ఆమె మీద జాలిపడ్డాను సార్."

"మరిప్పుడేమైంది?"

"ఆమె అపాయంలో—ఎక్కడుందో—కనిపించటం లేదు, సార్!"

"ఆమె నీకేమీ కాదన్నావుగా, మర్చిపో!" అన్నాడు జాన్.

లాల్ చటుక్కున తల తిప్పి కసిగా చూశాడు.

జాన్ నాలిక కరచుకుని కిటికీ అవతల చూశాడు.

లాల్ చల్లబడుతూ ప్రనీల్ వైపు తిరిగాడు. "వెల్, నువ్విక వివరంగా చెప్పు, ప్రనీల్."

"సార్, మొదట్నుంచీ చెప్తున్నాను .... నిన్న ఆది వారం ఉదయం నేను మార్నింగ్ షోకెళ్ళాను. అది పాత సినిమా అవడంవల్ల జనం ఎక్కువ లేరు. నేను వెళ్ళినప్పుడు బాల్కనీలో పదిమందికంటే లేరు. అందువల్ల చుట్టూ ఎవరూ లేని చోటు చూసుకుని కూర్చున్నాను. అప్పుడు ఆమె రావడం చూశాను. ఆమె ఎవరో నాకప్పుడు తెలీదు. కానీ నా గుండె జలదరించింది! ఆమె నేరుగా వచ్చి నా ప్రక్క సీట్లోనే కూర్చుంది. సినిమా మధ్యలో ఆమె చటుక్కున జరిగి నా చెయ్యి పట్టుకుంది సార్—"

"వెల్?"

"అలా పట్టుకొని—'నాకో సహాయం చేస్తారా?' అనడిగింది ఆందోళనగా. నాకర్థం గాలేదు. చెయ్యి విడిపించుకున్నాను. తనని సోదరిగా భావించి చిన్న సహాయం చేస్తారా అనడిగింది మళ్ళీ. అప్పటికి నేను సర్దుకున్నాను. అప్పుడు ప్రశాంతంగా ఏమిటని అడిగాను. చెప్పిందామె. అలా పరాయివాడైన నాతో చెప్పుకుం దంటే ఆమె ఎంత దుర్భరస్థితిలోవుందో గ్రహించవచ్చు.

తన ప్రేమలేఖలు ఒక దుర్మార్గుడి చేతిలో పడ్డాయట. అవి ఆమె ప్రేమించిన వ్యక్తికి రాసినవట. ఆమె ఏదో కాలేజిలో డిగ్రీ చదువుతున్నట్లు చెప్పింది .... అతనూ చదువుతున్నాడట. ఆ లేఖలు తమ ఇంట్లోంచి ఆ దుర్మార్గుడి చేతిలోకెలా పోయాయో అర్థంగాలేదట. నిన్న సాయంత్రమే వాడు కాలేజి దగ్గర బస్టాపులో కలిసి, అవి చూపించి వెయ్యి రూపాయలు డిమాండ్ చేశాడట. సార్, వాడి పేరు ఆచారియట.”

“చెప్పు.”

“వాడెక్కడుంటాడో కూడా ఆమెకు తెలుసునట. ఇవాళ సోమవారం సాయంత్రంకల్లా ఆ వెయ్యి రూపాయలు తెచ్చివ్వకపోతే, మర్నాడుదయం ఉత్తరాలు కాలేజిలో పంచిపెడ్తానన్నాడట.”

“సార్, దురదృష్టవశాత్తూ ఆమె ప్రేమిస్తున్న వ్యక్తి ఊళ్ళో లేడు. స్వగ్రామం వెళ్ళాడట. వారందాకా రాడంది. ఉత్తరం రాసి అతనికి తెలియపర్చే వ్యవధి లేదు. వాడు చాలా తక్కువ గడువు పెట్టాడు. పెంచనన్నాడట. ఆమె దగ్గర అంత డబ్బులేదు. ఇంట్లో అడగలేదు. బయట ఎవరూ ఇవ్వరు. నన్ను డబ్బు సహాయం కోరలేదు. కానీ మరో రకంగా సాయపడమంది.”

“వెల్, ఏమిటది?”

ప్రసీల్ అన్నాడు, “ఆ దుర్మార్గుడు—ఆచారి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరాలు తెచ్చుకోవాలంది. అదొక్కటే అప్పటి పరిస్థితిలో చేయదగింది. అందులో నన్ను తోడ్పడమంది. ఈ గండం తప్పిస్తే నాకేం కావాలన్నా ఇస్తానంది బహుమానం. ఆమె కథ విని ఉద్రేకపడ్డాను

సార్. సహాయానికి నేనెప్పుడూ రెడీయే! కానీ ప్రతి ఫలం కోసం కాదు. ఏమీ ఆశించను. మీలా నేను డబ్బు సంపాదన వృత్తిగా బ్రతికే డిటెక్టివ్‌ని కాను. నాకు సంపాదనే లేదు. నేను విద్యార్థిని. ప్రజాసేవయే నా ధ్యేయం. దేశాన్ని బాగుపర్చాలి. దేశంలో...."

"దేశం సంగతి తర్వాత ఆలోచిద్దాం, ముందు నీ సంగతి చెప్పు!"

"అలాగే, సార్. అప్పుడు వెంటనే ఆమె కోరికను అంగీకరించాను. ఆట మధ్యలో లేచి వచ్చేశాం. క్యాంటీన్‌లో కూర్చుని వివరంగా మాట్లాడుకున్నాం. ఆమె చాలా తేలికపడిందప్పుడు... నన్ను చూసి గర్వ పడింది. తనకూ ఓ తమ్ముడున్నాడట. కానీ వాడికి నా అంత ఉత్సాహం, చురుకుదనమూ లేవంది.

ఆ బ్లాక్ మెయిలర్ అడ్రసు అడిగాను. ఆమె చెప్పింది, రాంనగర్‌లో వుంటాడు. ఆమె ఆ రోజే చాలా సాహసంగా వెంటాడి తెలుసుకుందట. ఆ ఉత్తరాలు ఇంట్లోనే వుండవచ్చని అంది. వాడెక్కువగా ఇంట్లో వుండడట. వీధిలో వాకబు చేసింది రహస్యంగా. అర్థరాత్రి దాటాక ఎప్పుడో వస్తాడట. ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉంటున్నాడట.

"కాబట్టి బాగా చీకటయ్యాక రహస్యంగా వాడింటికెళ్ళి, ఆ ఉత్తరాలు వెతికి పట్టుకొచ్చేయాలంది. నాకది బాగానే తోచింది. ఆమాత్రం నేను సాయపడగలను. తర్వాత చేయవల్సింది జాగ్రత్తగా ఆలోచించుకున్నాం. రాత్రి పదకొండు గంటలకి అంతా నిద్రపోయాక వెళ్ళాలని నిశ్చయించుకున్నాం.

"రాత్రి సరిగ్గా పదిగంటలకి అదే థియేటర్ దగ్గరికెళ్లి,

అక్కడ ఎదురుచూస్తున్న ఆమెతో ఆటో ఎక్కాను. ఆటో బయల్దేరింది. ఆమె బ్యాగు పట్టుకొని నిశ్శబ్దంగా ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. నేనూ మౌనంగా కూర్చున్నాను. రాంనగర్ ఆచారి ఇల్లున్న వీధిలో దిగి ఆటోని పంపించేశాం. అప్పుడు కాస్సేపు అక్కడే నిలబడి అటూ ఇటూ చూశాం. ఒక ఇంట్లోంచి ఎవరో బయటికొచ్చి మాముందునుంచి పట్టించుకోకుండా గబగబా సాగిపోయాడు.

"ఆ వీధిలో మొత్తానికీ ఒకటే లైటు స్తంభంవుంది. ఆచారి ఇంటిముందు చీకటిగా వుంది. మేం వేగంగా నడిచివెళ్ళి గుమ్మంలో నిలబడి చూశాం. ఇంటికి తాళం వుంది. ఆలస్యం చేయకుండా తలుపు దగ్గరికెళ్ళి తాళాన్ని పరిశీలించాం. ఆమె పెన్ టార్చితీసి వెలిగించింది.

"అయిదు నిమిషాల్లో కష్టపడి తాళం తీసేసి తలుపు తెరిచాం. లోపల రెండు గదులకీ తాళాలు లేవు. మధ్య గదిలో మూడు ట్రంకుపెట్టెలున్నాయి. వాటిలో ఒక్కొక్కదానికీ తాళం వేసివుంది. మూడు నిమిషాల్లో దాన్ని కూడా తెరిచేసి మూతలేపాం. లోపల బట్టలూ, చాలా కాగితాలూ ఉన్నాయి. అందులో ఉత్తరాల్లేవు. నేను ఒక్కో కాగితం తీసి చూస్తున్నాను, అవన్నీ ఏవో రసీదులు. ఆమె పొడవాటి కవరొకటి తీసి అందులో కాగితాల్ని చూడసాగింది శ్రద్ధగా, టార్చి వెలుగులో— అప్పుడే సార్, అంతా అప్సెటయింది!"

"ఏమైంది?"

"ఆచారి ఊడిపడ్డాడు, సార్! గుమ్మడికాయలా దొర్లుకుంటూ వచ్చి, 'ఎవరు మీరు! ఎవరు మీరు!' అన్నాడు. అది మేం ఊహించలేదు. ఎలా వచ్చాడో మా అంచనా

ఎక్కడ తప్పిందో అర్థంగాలేదు. నా రక్తం గడ్డకట్టుకు పోయింది. ఇక అయిపోయిందనుకున్నాను మా పని.

"కానీ సాక్, ఆమె మెరుపులా చెయ్యి ముందుకు విసిరి అతని పొట్టలో గుద్దింది. దాంతో ఏదో అరుస్తూ ముందుకొచ్చిన ఆచారి మెలికలు తిరిగి కిందపడ్డాడు దబ్బుమని. నేను తేరుకొని లాగిపెట్టి డొక్కలో తన్నాను! దొర్లుకుంటూ వెళ్ళి దేనికో కొట్టుకున్నాడు! మేం దాడుతీశాం అక్కడ్నుంచి! కాలి సత్తువకొద్దీ ఉరికాం వీధిలోకి! అదృష్టంకొద్దీ బయట ఎవరూ లేరు. ఆగకుండా మెయిన్ రోడ్డు వరకూ పరుగెత్తి వెనక్కి తిరిగి చూశాం. ఆచారి రావటంలేదు! ఆ దెబ్బలకి ఏమయ్యాడో! వెంటనే వీలయినంత నిదానంగా రిక్షా ఆపి అందులో ఎక్కి త్వరగా పోనివ్వమన్నాం.

"చార్మినార్ క్రాస్ రోడ్స్‌లో దిగిపోయి, అప్పుడే ఇంటర్వల్‌కు బయటకొచ్చిన సంధ్య థియేటర్ జనంలో కలిసిపోయాం. ఆచారి మా వెనక రానేలేదు. కాస్సేపు చూసి ఏం చేయాలో ఆలోచించాం. ఆమె విపరీతంగా భయపడిపోయింది. ఆ ఉత్తరాలు దొరకలేదు. పైగా ఆమె ప్రయత్నం వాడికి తెలిసిపోయింది! ఆ కోపంలో ఉత్తరాల్ని బయటపెట్టేయవచ్చు!

"ఆమె ఇంటికెళ్ళనందిక! వాడికామె ఇల్లు తెలిసి వుంటే వెంటనే వెళ్తాడు. వాడ్ని ఎదుర్కోలేనందిప్పుడు! ఎక్కడైనా తలదాచుకుంటానంది ఆ రాత్రి. సినిమాకెళ్తున్నట్టు ఇంట్లో చెప్పివచ్చిందట. సినిమా చూసి ఫ్రెండ్ ఇంట్లో పడుకున్నట్లు ఉదయం వెళ్ళి చెప్తానంది. కానీ రాత్రి ఉండేదెక్కడ? ఏ ఫ్రెండ్ ఇంటికెళ్ళినా అనుమానిస్తారు.

"అందుకని ఆ రాత్రి హోటల్ లో ఉంటానంది, సార్. అయితే కూడా నేనూ ఉంటానన్నాను. ఇద్దరం బయల్దేరాం. నాంపల్లిలో జెట్ హోటల్ లోకెళ్ళి గది అడిగాం. వాళ్ళేదో అనుమానించారు. మేం అక్కా తమ్ముళ్ళమని చెప్పుకున్నాం. వాళ్ళు పోలికల్లేవు పొమ్మన్నారు. ఎంతకీ ఒప్పుకోలేదు. చివరికి నేను ఆమెనే ఒంటరిగా ఉండమని చెప్పి ఇంటికెళ్తానన్నాను. ఆమె అయిష్టంగానే అంగీకరించింది. ఆచారి అక్కడికొచ్చే ప్రమాదం లేదు. కాబట్టి నిర్భయంగా ఉండమన్నాను. తిరిగి ఉదయం వస్తానని చెప్పి వెళ్ళిపోయాను.

"అంతే, సార్. అక్కడ్నుంచి తిన్నగా మా యింటి కొచ్చేశాను. ఇంకా నా భయం పోలేదు. ఉదయం ఆమెని కలుసుకున్నప్పుడు ఆచారిని ఎదుర్కొనే ఉపాయం ఆలోచించాలనుకున్నాను. అంత రాత్రి ఇంటికి రావటం చూసి డాడీ నిలదీశారు. ఆయన మేల్కొనే ఉన్నారు, ఎవరితోనో ఫోన్ లో మాట్లాడుతూ. నేనేదో కారణం చెప్పి తప్పించుకున్నాను.

"రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు. తెల్లవారుతోండగానే ఆమెకు ఫోన్ చేసేశాను. కానీ ఆమెనుంచి రెస్పాన్స్ లేదంది ఆపరేటర్. ఇంకా నిద్రలేవలేదేమో అనుకున్నాను. గంట ఆగి మళ్ళీ చేసినా రెస్పాన్స్ లేదు! మూడోసారి ఎనిమిది గంటలకీ అలాగే జరగడంతో ఇక వుండలేక పోయాను. ఆమె గదిలో ఏం చేస్తోందో చూడమని వత్తిడిచేశాను. వాళ్ళు చూసి ఆమె గదిలో లేదన్నారు."

"మరి?"

"ఏమో సార్, నాకర్థం గాలేదు. ఎక్కడి కెళ్తుంది? వెళ్ళటం కూడా వాళ్ళు చూడలేదట! వెంటనే

అక్కడికి పరుగెత్తాను. హోటల్ వాళ్ళేమీ చెప్పలేక పోయారు. ఎవరికీ తెలియకుండా మాయమైంది, అంతే. ఎందుకు? ఆ అవసరం ఎందుకు వచ్చింది? మళ్ళీ ఏదైనా కొత్త ఆపద వచ్చిందా? ఆచారి ఆమెని కనుక్కున్నాడా? అసంభవం. ఆమె ఇంటికెళ్ళి పోయుంటే ఇల్లెక్కడో తెలీదు. కాలేజీ కూడా తెలీదు. అసలామె నాతో చెప్ప కుండా మామూలు పరిస్థితిలో వెళ్ళదు. ఆమెకేదో జరిగింది—ఎవరో ఏదో చేశారు—ఈ ఆచారియే చేసి వుంటాడు — కానీ ఆమె ఆచూకీ వాడెలా తెలుసు కున్నాడో—అర్థంగావటం లేదు!"

ప్రసీల్ క్షణం ఆగి, అన్నాడు. "ఏమీ తోచక ఇంటికొచ్చేశాను, సార్. ఈ సంగతి ఇంట్లోగానీ, బయట గానీ ఎవరికీ చెప్పలేదు. ఇంట్లో చెప్తే తిడతారు. డాడీ కట్టి పడేస్తాడు. బయట ఎవరికి చెప్పుకోవాలి? పోలీసు లైతే చాలా గొడవవుతుంది. మీరు గుర్తొచ్చారు. మీ సహాయమే కోరాలని నిశ్చయించుకున్నాను. ఇక ఆలోచించకుండా బ్యాంకుకు వెళ్ళి డాడీ ఇవ్వగా అప్పుడు కొంతా అప్పుడు కొంతా దాచుకున్న డబ్బంతా పట్టుకొచ్చేశాను. అయిదువందల అరవై యేడు రూపా యలు—"

ప్రసీల్ జేబులోంచి కొన్ని వంద నోట్లూ, పది రూపాయల నోట్లూ తీసి లెక్కపెట్టి చెయ్యి ముందుకు చాచాడు.

"ఇది మీ ఫీజు, సార్. అయిదువందలయాభై. సరి పోతుందనుకుంటాను, ఇంకా కావాలన్నా ఇస్తాను. కానీ ఆమెని గాలించండి. ఎక్కడికెళ్ళిందో తెలుసుకోండి. ఆమె సరిగ్గా ఏమైందో తెలిసేవరకు స్థిమితపడలేను."

లాల్ నవ్వుతూ చూశాడు అతన్ని. "ఆ డబ్బు ఉంచుకో, ప్రసీల్. నీ పాకెట్ మనీ ఇలా ఖర్చు పెట్టకు. నువ్వు సంపాదించినప్పుడు మాకు ఫీజు పంపు."

ప్రసీల్ కలవరంగా చూశాడు.

"మేం ఆమె జాడ తెలుసుకుంటాం" అన్నాడు లాల్, "ఫీజు గురించి నువ్వు బెంగపడకు. ఆమె పేరు నువ్వు చెప్పనేలేదు."

"ఓహ్, జయ—సార్" ప్రసీల్ అన్నాడు, డబ్బుని సంకోచంగా చూస్తూ.

"అవి జేబులో పెట్టుకో" అన్నాడు లాల్ మళ్ళీ. "ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్ వివరాలు కూడా చెప్పలేదా?"

"లేదు, పేరు కూడా చెప్పలేదు."

"మిమ్మల్ని ఆచారి పోల్చుకొని వుంటాడా?"

"లేదు, అప్పుడు చీకటి. ఆమె గుద్దినపుడు ఆమెని జయగా ఊహించి వుంటాడేమో, నన్నుగుర్తించినా నేనెవరో అతనికి తెలీదు."

"పద, వెళ్దాం."

"ఎక్కడికి?"

"ఆచారివద్దకి."

ప్రసీల్ అయోమయంగా చూశాడు.

లాల్, జాన్ వైపు తిరిగాడు. "పార్టనర్, కేసు విన్నావు. ఇక బీటు కెళ్ళు. జెట్ హోటల్ లో మిస్టరీ తెలుసుకో!"

"ఓ. కే, సర్."

లాల్ లేచి ప్రసీల్ ని చూశాడు. "కమాన్ ప్రసీల్ నాతో రా!"

2

రాంనగర్‌లో ఆ ఇంటిముందు కారాపి లాల్ ప్రసీల్‌ని చూశాడు.

"ఇదే ఇల్లు, సార్" ప్రసీల్ అన్నాడు.

ఇద్దరూ దిగి ఆ ఇంటి గుమ్మంలోకి వెళ్ళారు. లాల్ తలుపు కొట్టిన నిమిషం తర్వాత అది చటుక్కున తెరుచుకుంది. ఒక యాభై ఏళ్ళ మనిషి కనిపించాడు. అతని కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి.

"డిటెక్టివ్ లాల్!" అని అరిచాడతను ఉద్రేకంగా, "ఏమిటిలా వచ్చారు? ఎవరైనా అసిస్టెంట్ కోసం చూస్తున్నారా?"

లాల్ అతన్ని తేరిపార చూశాడు. "ఒక అమ్మాయి కోసం చూస్తున్నాను" అన్నాడతను.

ఆ మనిషి పగలబడి నవ్వాడు. "పోండి లాల్ జోక్ చేయకండి! అమ్మాయి మీకెందుకు? మీకు పెళ్ళిచేసుకునే ఉద్దేశ్యం లేదని విన్నాను."

లాల్ కోపంగా చూశాడు. "జయ, ఆమె కావాలి. ఆమె నీకు తెలుసు, ఆచారీ."

అతను ఉలికిపాటుని వెంటనే కప్పి పుచ్చుకున్నాడు. బలహీనంగా నవ్వాడు.

"జయా? ఎవరామె? నాకెలా తెలుసు? నా పేరు మీకెలా తెలుసు?"

"నాకు నీ గురించి అంతా తెలుసు. జయ నీకు కొంత కాలంగా తెలుసు. రాత్రి ఇక్కడకొచ్చింది. ఇంకా సరిగ్గా గుర్తుచేయాలంటే నీ పొట్టలో గుద్దింది."

అతను ఊపిరి బిగబట్టాడు అప్పుడు ప్రసీల్‌ని చూసి. "వెల్, అతను నీకు తెలుసు కదూ?" అన్నాడు

లాల్.

"ఎవరితను? ఏమిటి మీర నేది? నే నేం చేశాను?" అన్నాడు ఆచారి, ప్రసీల్ ని సంశా ఆశ్చర్యంగా చూస్తూనే.

"ఆచారీ, నువ్వు బ్లాక్ మెయిలర్ వి" లాల్ అన్నాడు, "వెయ్యి రూపాయల కోసం ఆమెని వేధించావు. ఉత్తరాలు దొంగిలించి బెదిరించావు. ఆమె రాత్రి నువ్వు లేని సమయంలో ఇక్కడకొచ్చింది, ఈ ప్రసీల్ తో, ఆ ఉత్తరాలు కాజేయడానికి. కానీ మధ్యలో నువ్వు వచ్చావు. వాళ్ళు నిన్ను కొట్టి పారిపోయారు—"

"ప్లీజ్, లోపలికి రండి!" అన్నాడు ఆచారి దారి ఇస్తూ.

"దట్స్ గుడ్!" అన్నాడు లాల్ లోపలి కెళ్తూ. వెనుక ప్రసీల్ వెళ్ళాడు.

"మిస్టర్ లాల్, మీరు వింతగా మాట్లాడుతున్నారు. మర్యాదగల వాళ్ళమీద మీరిలాంటి ఆరోపణలు చెయ్యటం బాగుండదు. నేనిక్కడ గౌరవంగా బ్రతుకు తున్నాను. అడగండి ఎవరైనా నా బ్రతుకు ఎలాంటిదో? మీరు నన్ను నేరస్తునిలా చూస్తున్నారు. ఆ చూపులు మానండి. నా సలహా తీసుకోండి. మీమీద గౌరవంకొద్దీ సహించాను. ఇంకొకరు ఇలా మాట్లాడితే నే నేం—సరే—ఇక దయచేసి వెళ్ళిపోండి. ఆ అమ్మాయి ఎవరో, ఈ కుర్రాడెవరో, ఆ ఉత్తరాలేమిటో నాకేమీ తెలీదు, నిజంగా!"

లాల్ రివాల్వర్ తీశాడు, "నీకేమీ తెలీదా, ఆచారీ.. ఇప్పుడు కూడా?"

"మిస్టర్ లాల్, ఇది జులుం!"

"ఐ డోంట్ కేర్. నువ్వు కదలకుండా ఇక్కడే నిల్చో, నీ జేబులో తాళాలుంటే ఇలా ఇవ్వు. వెరీగుడ్! ప్రసీల్, నువ్వు ఇంట్లో గాలించు. పెట్టెలు, బీరువాలు వెతుకు. ఆ ఉత్తరాలు దొరుకుతాయేమో చూడు!"

"అలాగే, సార్!" ప్రసీల్ తాళాలు తీసుకొని నడిచాడు.

"మీరిలా చేయలేరు, లాల్! మీ డిటెక్టివ్ దర్పం ఇలా చూపించలేరు!" ఆచారి అన్నాడు.

"ఆచారీ, నువ్వు పోలీస్ కంప్లయింట్ ఇచ్చుకో!" అన్నాడు లాల్.

ఆచారి కలవరంగా చూశాడు.

"నువ్వు, తేలుకుట్టిన దొంగవని నాకు తెలుసు" లాల్ అన్నాడు మళ్ళీ, "అందుకే రాత్రి నువ్వు వాళ్ళని తరుముకు వెళ్ళలేదు. కనీసం అరవలేదు. పొరుగువాళ్ళని లేపలేదు. వాళ్ళెందుకొచ్చారో నీకు తెలుసు. కానీ వాళ్ళు వచ్చిన పని కాలేదు. ఆ ఉత్తరాలు భద్రంగా ఉన్నాయని తెలుసుకున్నావు. అందుకే వాళ్ళవెంట పడలేదు.

"కానీ — ఇప్పుడామె మాయమైంది. రాత్రినుంచీ కనిపించడంలేదు. అర్థమవుతోందా, దాని భావమేమిటో? ఆమె భయపడి వుంటుంది, నువ్వా ఆ ఉత్తరాలు బయట పెడ్తావని. అందువల్ల నిన్నింక ఎదుర్కొనే ధైర్యంలేక, ఆమె ప్రేమ అభాసుపాలయ్యే పరిస్థితిని చూడలేక, ఆమె ప్రాణాలు తీసుకునివుంటే నీ మెడకి పెద్ద లంపటమే చుట్టుకుంటుంది, ఆచారీ!"

"అలా జరగదు, నేను నిర్దోషిని."

"డబ్బు కోసం అమ్మాయిల్ని వేధించటం నీచం

ఆచారీ. శ్రేయం. ఇంకేదైనా దుర్మార్గం చేసి సంపాదించు. ప్రేమికుల జోలికి పోకు, వాళ్ళని విడదీయకు."

"నేను నిర్దోషిని."

"నీ వృత్తి ఏమిటి? ఏం చేసి తింటున్నావు?"

"ప్రస్తుతం ఏమీ లేదు. ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాను. నేనిక్కడకొచ్చి నెలరోజులే అయింది. అడగండి ఎవరైనా."

"పూర్వం ఎక్కడున్నావు? నీదేవూరు?"

"ఖమ్మంలో వున్నాను. ఖమ్మం మా వూరు."

"భార్యా పిల్లలు?"

"భార్యని తరిమేశాను, పుట్టింట్లో వుంది. పిల్లల్లేరు. పిల్లలు పుట్టేదాకా రావొద్దన్నాను."

"అక్కడేంచేసేవాడివి?"

"అప్రస్తుతం."

"ఓహ్, అక్కడ నీ బిజినెస్ బెడిసి వుంటుంది. పోలీసులు పంపించేసి వుంటారు."

"నాకు పోలీస్ రికార్డులేదు, పొలాలు మాసుకు నేవాడ్ని."

"ఓహ్, నువ్వెంత పవిత్రుడివి ఆచారీ! రైతుబిడ్డవన్న మాట?"

ప్రసీల్ తిరిగి వచ్చాడు, "సార్, ఎక్కడా లేవు. అంతటా వెతికాను. ఏ ఉత్తరాలూ దొరకలేదు. మరెక్కడో దాచివుంటాడు."

"అందుకే సులువుగా తాళాలిచ్చాడు" అన్నాడు లాల్, "వెల్, నా అభిప్రాయం నీకు చెప్పాను ఆచారీ, ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుంటే దానికి నువ్వే కారకుడవుతావు."

"ఆమె చేసుకోదు."

"నీకెలా తెలుసు?"

"నేను బెదిరించలేదు."

"ఖమ్మంలో ఉండేవాడివి, రైతు వీరుడివి, నెల రోజుల క్రితమే ఇక్కడకొచ్చిన వాడివి, నా పేరు నీకెలా తెలుసు? నన్నెలా గుర్తుపట్టావు?"

"నేను రైతునైనా పేపర్లు చదివే అలవాటుంది. ప్రపంచ రాజకీయాలు మాట్లాడతాను. డింపుల్ హోటల్లో మీరు బ్యాంకు దొంగలతో ఫైట్ చేసినప్పుడు మొన్న రాత్రి నేనక్కడే వున్నాను. అప్పుడే మీ గురించి తెలుసుకున్నాను."

"నువ్వక్కడెందుకున్నావు?"

"ఒక పెద్దమనిషికోసం వెళ్ళాను, ఉద్యోగం విషయంలో."

లాల్ అతని కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూసి, చటుక్కున ప్రసీల్ వైపు తిరిగాడు.

"కమాన్, ఈ ఆచారి నిజం చెప్తున్నాడు. నువ్వు పొరబడ్డావు."

ప్రసీల్ కలవరంగా లాల్‌తో బయటికి నడిచాడు.

ఆచారి సాగనంపుతూ గుమ్మం దగ్గర అన్నాడు. "నేను నిర్దోషిని."

లాల్ కారు స్టార్టుచేసి వేగంగా పోనిచ్చాడు.

"జయ పొరబడదు, సార్!" ప్రసీల్ అన్నాడు ఆందోళనగా.

"ఇప్పుడే తెలుస్తుంది."

క్రాస్ రోడ్స్‌లో కారాపి లాల్, ఒక క్యాంటీన్‌లో కెళ్ళి ఫోన్ చేసి తిరిగివచ్చాడు. పావు గంటలో ఒక

మోటార్ సైకిల్ వచ్చి కారు ప్రక్కన ఆగింది. సార్జెంట్ నవీన్ దిగి విష్ చేశాడు. లాల్ గబగబా అతనికి వివరించాడు. కొన్ని సూచనలిచ్చి, కారు స్టార్టుచేసి వేగంగా దూసుకుపోయాడు.

"మీ ఇల్లెక్కడ?"

"సోమాజిగూడాలో" ప్రసీల్ గుర్తులు చెప్పాడు.

"నిన్ను డ్రాప్ చేస్తాను. నిశ్చింతగా వుండు. ఏ విషయం త్వరలో తెలియచేస్తాను."

3

మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకి జాన్ తిరిగివచ్చాడు ఆఫీసుకి.

"బ్రదర్! గంపెడు మిస్టరీ మోసుకొచ్చాను, నెత్తిని కొట్టనా?"

"కొట్టకు, కూర్చుని కక్కు!" అన్నాడు లాల్.

జాన్ కూర్చున్నాడు అలసటగా. "నీ చేత కొన్ని అలవాట్లు మాన్పించడం కష్టం, నాకు తెలుసు. విను! ఈ జయ నిన్న రాత్రి ఒంటిగంటకు జెట్ హోటల్లో దిగింది, నాంపల్లిలో. ఆమెకూడా ప్రసీల్ ఉంటానికి హోటల్ వాళ్ళు అనుమతించలేదు. ఒక రోజు అద్దె అడ్వాన్సుగా ప్రసీల్ స్వయంగా చెల్లించాడు. అతను కొన్ని జాగ్రత్తలు చెప్పి వెళ్ళిపోయాక, ఆమె పైన తన గదిలోకి వెళ్ళింది. రూం 21. చాలా ఆందోళనగా కన్పించింది హోటల్ వాళ్ళకి.

"అరగంటయ్యాక ఆమె గదిలోంచి ఫోన్ చేసింది. ఆ కాల్—ప్రతీ కాల్—హోటల్ స్విచ్ బోర్డునుంచే వెళ్ళాలి. ఆపరేటర్ జయ చెప్పిన నెంబర్ని కలిపింది. హోటల్ నుంచి వెళ్ళే కాల్స్ని వాళ్ళు రికార్డు చేసు

కుంటారట, కస్టమర్స్ బిల్లు నిమిత్తం. రికార్డు అంటే టేప్ చేయటంకాదు, బుక్‌లో నోట్ చేసుకుంటారు; ఆ కాల్ నెంబర్, కస్టమర్ గది నెంబర్, టైముతో సహా. జయ ఒకటీ ఇరవై అయిదుకి ఫోన్ చేసింది—"

"ప్రొసీడ్!"

"ఆ ఫోన్ చేసిన వెంటనే ఆమె కిందకువచ్చి ఆపరేటర్‌ని బ్రతిమాలింది. అప్పుడు కౌంటర్‌లో క్లర్క్ లేడు. ఆ ఫోన్ కాల్ గురించీ, తను వెళ్తున్నట్టూ ఎవరికీ చెప్పవద్దంది. అప్పుడు బ్యాగు తెరిచి ఇరవై రూపాయలు తీసింది. అలా తీస్తున్నపుడు మన ఆపరేటర్‌కి బ్యాగులో నల్లగా మెరుస్తూ ఏదో కన్పించిందట...."

"రివాల్వర్?"

"రివాల్వర్. కానీ అప్పుడు ఆపరేటర్ సరిగా గుర్తించలేదు. మరో పది డిమాండ్ చేసింది. జయ ఇచ్చింది. ఈ సంగతి ఎవరికీ చెప్పొద్దని మరీ మరీ చెప్పి వెళ్ళిందట. దట్సాల్ పార్ట్‌నర్. నేను ఆమె చేసిన ఫోన్ నెంబర్ అడిగాను. అప్పుడు మన ఆపరేటర్ తన తియ్యటి కంఠంతో—"

"ఆ కంఠం వదిలెయ్, అదెంత తియ్యగుందో నా బుర్రకెక్కింది!"

"సరే, అలాగే పార్ట్‌నర్. ఆమె నెంబర్ చెప్పింది. నేను ఎక్స్ఛేంజిని కాంటాక్టు చేశాను. అతను మిస్టర్ కె. నందనరావ్, బిల్డింగ్ కాంట్రాక్టర్, భారత్ కన్‌స్ట్రక్షన్స్, బషీర్ బాగ్. అర్థమైందా? అతనికి రెండు నెంబర్లున్నాయి. ఒకటి ఆఫీసుకి, మరొకటి ఇంటికి. రాత్రి జయ ఇంటికి ఫోన్ చేసింది. నేను ఆఫీసు

కళ్ళాను."

"చెప్పు."

"అక్కడ నందనరావ్ విచిత్రంగా ప్రవర్తించాడు. అసలు జయ ఎవరో తనకు తెలీదన్నాడు. రాత్రి ఎవరూ తనకు ఫోన్ చేయ లేద న్నా డు. అతనికి నలభై ఏళ్ళుంటాయి. ఆరోగ్యంగా, దృఢంగా వున్నాడు. ఆ పర్సనాలిటీతోనే నన్ను బెదిరించాడు. తక్షణం చెక్కేయ మన్నాడు. లేకపోతే బయటికి విసిరేస్తానన్నాడు. ఇతనికి ఒక కాలేజీ విద్యార్థినితో సంబంధమేమిటా అని ఆలోచించాను. ఎంత అడిగినా అలాంటి అమ్మాయి ఎవరూ తనకు తెలీదన్నాడు. రాత్రి తనకెవరూ ఫోన్ చేయ లేదన్నాడు....

"అతనితో లాభంలేదనుకొని బైటికొచ్చాను. స్టాఫ్ రూంలో టైపిస్టు సీటు ఖాళీగా వుంది, పార్టనర్: ప్రక్క సీట్లో అతన్ని రెండు ప్రశ్నలు అడిగాను. ఆ టైపిస్టు జయేనట! ఉదయం నుంచీ ఆఫీసుకి రాలేదట! వింటున్నావా, పార్టనర్?"

"వింటున్నాను, జాన్. చెప్పు!"

"అయితే బాస్ ఎందుకు అబద్ధం చెప్పాడని అతన్ని అడిగాను. అతను ముందు నేనెవరో చెప్పమన్నాడు. చెప్పాను. సంకోచించాడు. బయట ఏకాంతంగా కలుసుకుందామన్నాడు. నేను క్రింద హోటల్లో వుంటా నన్నాను. అయిదు నిమిషాల్లో వచ్చి కలుస్తానన్నాడు.

"అతని పేరు శివరాం. ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. హోటల్లో నన్ను కలుసుకుని చెప్పాడు — జయ ఆర్నెల్లుగా తమ ఆఫీసులోనే పనిచేస్తోందిట. ఆమె బాస్‌ని ప్రేమిస్తోందిట. వాళ్ళిద్దరు తరచూ రహస్య సమా

వేశాలు జరుపుతుంటారట. ఈ సంగతి ఆఫీసులో ఎవరికీ తెలీదు, ఈ శివరాంకు తప్ప. మొదట శివరాం ఆమెని ప్రేమిస్తే తిరస్కరించిందట. అతని ప్రేమను హేళన చేసి కొట్టి పారేసిందట....అప్పట్నుంచీ బాస్ ఆకర్షణలో పడింది. బాస్‌కి వివాహమైంది, రెండోసారి. పిల్లలేరు.

"నేను జయ బ్లాక్ మెయిల్ వ్యవహారం గురించి చెప్తే, అతనేమీ చెప్పలేకపోయాడు. వాళ్ళమధ్య ఉత్తరాలకి ఆస్కారం లేదన్నాడు. బాస్‌కి అవి రాసే నేర్పూ, ఓపికా లేదన్నాడు. జయ వివరాలడిగాను. ఆమె సంతోష్‌నగర్‌లో అద్దె ఇంట్లో ఒంటరిగా వుంటోందిట. నేను ఇంటి అడ్రసు తీసుకుని, ఆమె రివాల్వర్ వుంచుకుంటుందా అనడిగితే నివ్వెరపోయి లేదన్నాడు. అయితే బాస్‌కు రివాల్వర్ వుందన్నాడు. కానీ, ఆ ఉత్తరాలు ఆధారంగా ఎవరో బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తే, బాస్ ఆమెకి రివాల్వర్ ఇచ్చి పంపేంత తెలివి తక్కువ పని ఎలా చేస్తాడని సందేహం వెలిబుచ్చాడు.

"జయ ఎక్కడున్నా బాస్‌కు తెలిసినచోటే వుంటుందన్నాడు శివరాం. బాస్‌కు మరో ఇల్లుగానీ, రహస్యంగా గడిపే చోట్లుగానీ ఉన్నాయా అనడిగితే, అదేమీ తనకు తెలీదన్నాడు. నేను వెళ్ళకముందు గంటక్రితమే ఆఫీసుకు ఫోన్ వచ్చిందట."

"ఎక్కడ్నుంచి?"

"అది చెప్పలేకపోయాడు. రావ్ కోపంగా ఉద్రేకంగా అరిచాడట ఫోన్‌లో....తిట్లు కూడా దొర్లాయట. అవి ఇంగ్లీషులో ఫూల్, స్టుపిడ్ వంటివి కావడంవల్ల అవతల వున్నది ఆడో మగో చెప్పలేనన్నాడు. అదేదో కంపెనీ గొడవ అయివుంటుందన్నాడు. ఈమధ్య ఒక

కాంట్రాక్టర్‌తో విభేదాలొస్తున్నాయట....

"నేను శివరాంని పంపించేసి జయ ఇంటికెళ్ళాను. తాళం వేసివుంది. పక్కింటివాళ్ళనడిగితే ఆమె రాత్రి నుంచీ లేదన్నారు. ఈ ఊళ్ళో ఆమెకెవరూ లేరట. షాద్‌నగర్ ఆమె స్వంత ఊరట. తల్లిదండ్రులు అక్కడే వుంటారట. దట్సాల్, లాల్. నేనక్కడ్నుంచి తిరుగు ముఖం పట్టాను."

"అయితే ఆమె ఊరికెళ్ళి వుంటుందా?" అన్నాడు లాల్.

"ఏమో! ఆమె హోటల్ నుంచి ఫోన్ చేసి రావ్‌కి పరిస్థితి చెప్పివుండాలి. అతను వచ్చి ఆమెను తీసుకెళ్ళిపోయాడు—నిజానికి హోటల్‌లో ఆమెకి ప్రమాదంలేదు. ఆమె అక్కడున్నట్టు ఆచారికి తెలీదు. కానీ రావ్ ఎందుకో భయపడి ఆమెని తరలించాడు. బహుశ, ఊరికే పంపించేసివుంటాడు."

"అంత రాత్రా? ఎలా?"

"తన కార్లోనే వదిలిపెట్టి వుంటాడు. షాద్‌నగర్ నలభై కిలోమీటర్లు, హైద్రాబాద్—కర్నూలు హైవే మీద. గంటసేపు ప్రయాణం."

"అయితే ఇది వెయ్యిరూపాయల వ్యవహారం కాదు, జాన్. కొన్ని వేలరూపాయలకి చెందిన పెద్ద కుట్ర. జయ ప్రసీల్‌తో అన్నీ అబద్ధాలే చెప్పింది — అసలు రావ్ ఆ ఉత్తరాల కోసం జయనే ఎందుకు పంపాడో ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఆమె ఆడది. ఆమెలో అంత సాహసం ఎలా వూహించాడు? పైగా రివాల్వర్ ఇచ్చి పంపాడు."

హఠాత్తుగా ఫోన్ మోగింది. లాల్ రిసీవరెత్తాడు.

"నేను నవీన్‌ని, సర్!" అంది అవతలి గొంతు.

"ఎస్, ఏమిటి సార్జెంట్?"

"ఆచారి తప్పించుకుపోయాడు, సర్!"

"ఏమిటీ!"

"అయాం సారీ, సర్. నేనొక్కడ్ని. ఇంటికి రెండు ద్వారాలు. ఎలా కనిపెట్టను? చాలాసేపటికి అనుమానం వచ్చి చూస్తే పెరటి తలుపు ఓరగా వేసివుంది. లోపల ఆచారి లేడు—"

లాల్ చటుక్కున జాన్ వైపు తిరిగాడు. "రావ్ ఇంటి నెంబరేమిటి?"

జాన్ కలవరం చెందుతూ చెప్పాడు.

లాల్ ఫోన్‌లో అన్నాడు. "ఓ.కే, నవీన్, నెవర్ మైండ్. అతడెప్పుడొస్తాడో కనిపెట్టు. వెంటనే ఈ నెంబర్‌కి తెలియచెయ్...." నెంబర్ చెప్పాడు.

ఫోన్ పెట్టేసి వెంటనే లేచాడు, "కమాన్, జాన్! నన్ను రావ్ ఇంటికి డ్రైవ్ చెయ్. నువ్వక్కడ్నుంచి షాద్‌నగర్ వెళ్ళి ఆమె గురించి కనుక్కో!"

"నువ్వు రావ్ ఇంటికెందుకు?"

"మిసెస్ రావ్ ఎంతవరకు తోడ్పడుతుందో చూద్దాం!"

4

ఆమె నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది. "డిటెక్టివ్‌లు మా యింటికి వచ్చారంటే ఆనందించాలో, భయపడాలో తెలియకుండా వుంది!" అందామె.

"భయమెందుకు?" అన్నాడు లాల్ సోఫాలో కూర్చుంటూ. ఆమెని పరిశీలనగా చూశాడు. ఆమెకు ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. ఆమె అంతటి అందమైన స్త్రీని

లాల్ ఎప్పుడూ చూడలేదు. రెప్పవేయకుండా అలాగే చూస్తూండిపోయాడు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" నవ్వుతూ అడిగిందామె, ఎదురుగా కూర్చుని.

లాల్ తేరుకున్నాడు. "మీలాగే పేరు కూడా ఎంత అందమైనదై వుంటుందాని...."

"అయితే మీరు నిరుత్సాహపడతారు."

"ఎందుకు?"

"నాది సాధారణమైన పేరు, రేణుక."

"మనిషి సౌందర్యమే పేరుకు అందాన్నిస్తుంది, మిసెస్ రేణుక."

ఆమె మరోసారి నవ్వింది. "కానీ మీరిలా వచ్చిన కారణం నన్నేదో అందాల పోటీకి యెన్నిక చేయడం కాదుకదా?"

"కాదు, కాదు. అంతకంటే ప్రధానమైనవి చర్చించడానికి."

"అంతకంటే ప్రధానమైనవా....?"

"మీ వైవాహిక జీవితం భవిష్యత్తు."

"దానికేమైంది?"

"మీవారి గురించి—ఒక అమ్మాయి అంతర్ధానంలో ఆయన భాగం వుంది."

ఆమె కలవరంగా చూసింది, "మీరేమంటున్నారో నాకర్థంగాకుండా వుంది!"

లాల్ జయ గురించి అంతా చెప్పాడు.

ఆమె ఆందోళనగా చూసింది అంతా విని.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. మీ అభిప్రాయమేమిటి?" అన్నాడు లాల్.

ఆమె తేరుకొని అంది. "ఆశ్చర్యంగా వుంది, లాల్. ఆయన అలా ఎందుకు చేస్తారో తెలియకుండా వుంది! ఆయనకు ఒకర్ని ప్రేమించే తీరికా, ఓపికా యెక్కడివి? ఆయన తత్వం నాకు బాగా తెలుసు. సంపాదన మనిషి. వేరే ధ్యాస వుండదు. వ్యాపకాల్లేవు. నేనెలా సహిస్తున్నానో నాకే ఆశ్చర్యంగా వుంటుంది. ఆయన్ను చేసుకునేముందు నా జీవితం ఇలా అవుతుందనుకోలేదు. నేను ఆయన డబ్బుచూసి చేసుకోలేదు, మిష్టర్ లాల్. అక్కయ్యమీద సానుభూతి-అభిమానంకొద్దీ తలొంచాను. అక్కయ్య మా యిద్దర్నీ చేతులు కలిపింది, తను పోతూ. పిల్లలేని ఆయన్ను జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలని మాట తీసుకుని శ్వాస విడిచింది...."

లాల్ తలూపాడు మౌనంగా.

"ఆయన్ని నేను బాగానే చూసుకున్నాను. కానీ రానురాను నేనంటే ఆయనకు అయిష్టం, నిర్లక్ష్యం పెరిగిపోయాయి. నేనేమీ చేయలేని స్థితికొచ్చాను. అక్కయ్య ఎంత బాధపడుతుందో! నాకు డబ్బు కాదు కావల్సింది, మిష్టర్ లాల్. నన్ను మనిషిగా చూసే మనిషి. నా సేవల్ని, నాలో స్త్రీత్వాన్ని గుర్తించే భర్త."

లాల్ మళ్ళీ తలూపాడు.

"సరే, అలవాటుపడిపోయాను ఈ జీవితానికి, ఈ అయిదేళ్ళు. ఇప్పుడు బాధపడి ప్రయోజనమేమిటి? కానీ జయ వ్యవహారం నన్నాందోళన పరుస్తోంది. వాళ్ళిద్దరి మధ్య అదెలా సాధ్యమో అంతుపట్టకుండా వుంది! ఆమెని నేనొక్కసారే చూశాను...."

"ఆఫీసులోనా?"

"కాదు, ఆఫీసులో కాదు. నేనాఫీసుకెళ్ళను. అది

మర్యాదకాదు. స్త్రీలు కొన్ని మర్యాదలు పాటించాలి. ఒకరోజు ఆమె ఇంటికొచ్చింది .... నెలరోజులక్రితమను కుంటాను. వాళ్ళిద్దరు ఆఫీసు విషయాలు మాట్లాడు కున్నారు. వాళ్ళమధ్య అప్పుడు నాకేదీ విపరీత మనిపిం చలేదు. నాకే అనుమానమూ కలగలేదు. మీరు ప్రేమ లేఖలంటున్నారు. ఇదింకా విచిత్రంగా వుంది! ఆయన వ్రాసివుండరని — వ్రాయలేరని నా నమ్మకం. ఆమె వ్రాసివుంటే అటువుంటి లేఖలేవీ ఇంట్లో లేవు. అవును, రాత్రి ఆయనకు ఫోన్ వచ్చింది. ఒంటిగంటన్నర కను కుంటాను. ఆయన వెంటనే బట్టలేసుకుని వెళ్ళారు. ఎక్కడికో చెప్పలేదు. తిరిగి ఎప్పుడొచ్చారో నేను టైము చూడలేదు."

"సుమారుగా చెప్పండి."

"గంట కావచ్చు రెండు గంటలు కావచ్చు. చెప్ప లేను. రివాల్వర్ విషయంలో మీరన్నది నిజమే. ఆయన కుంది. కానీ ఉదయం నేను బీరువాలో చూసినప్పుడు లేదు. అడిగితే ఆఫీసులో పెట్టానన్నారు. ఇదంతా నాకేమీ అర్థంగాకుండా వుంది! ఆ ఉత్తరాల కోసం ఒక అమ్మాయిని నమ్ముకుని రివాల్వర్ ఇచ్చి పంపుతారా! ఆమె దాంతో ఏదైనా చేసే.... ఓహ్, వూహించలేను!"

లాల్ నిట్టూర్చి టెలిఫోన్ కేసి చూశాడు. తర్వాత టైము చూసుకున్నాడు.

"సరే, ఆయన జయని ఎక్కడ వుంచారో చెప్ప గలరా?"

"ఎక్కడ వుంచుతారు? మరేదైనా హోటల్ కి మార్చారేమో? ఆచారి ఒకవేళ ప్రసీల్ ని పట్టుకుంటే తెలియకుండా వుండటానికి ..."

"ప్రసీల్ ఎవరో ఆచారికి తెలీదు. అప్పుడు చీకటి. మీకు మరో ఇల్లు ఏదైనా వుందా?"

ఆమె భుజాలెగరేసింది. "లేదు."

లాల్ ఆమెని సూటిగా చూశాడు, "ఆలోచించండి ..."

"లేదు, మాకు మరో ఇల్లు లేదు."

లాల్ నవ్వాడు. "మీ కళ్ళు అలా చెప్పడంలేదు, మాటలు నిజం కావంటున్నాయి."

ఆమె తీక్షణంగా చూసింది. "నేనెందుకు అబద్ధం చెప్పాలి? ఆయన చెడు పేరు తెచ్చుకుంటోంటే చూస్తూ వూరుకుంటానా? మీ సహాయంతో నే అదుపు చేస్తాను."

"మేం లేకుండా కూడా చేయగలరు."

ఆమె ఆలోచించింది. "ఎలా చేయగలనో తట్టకుండా వుంది.... లేదు, మీరు లేకుండా నేనేమీ చేయలేను. కానీ మీరు నమ్మరు, ఏం చేయాలి?"

"బాగా ఆలోచించండి. ఇందులో లాభనష్టాలు విమర్శించుకొని నాకు ఫోన్ చేయండి, ఆఫీసులో నే వుంటాను!"

లాల్ లేచి మరోసారి ఫోన్నీ, వాచీనీ చూశాడు.

"ఇక్కడ నాకో ఫోన్ కాల్ రావాలి. ఇంతవరకు రాలేదు. ఒకవేళ వస్తే ఆఫీసుకు చేయమని చెప్పగలరా?"

ఆమె తలూపింది వెంటనే, ఆలోచనల్లోంచి తేరుకొని.

5

లాల్ ఆఫీసుకు చేరుకున్న పదినిమిషాలకి సార్జెంట్ ఫోన్ చేశాడు.

"నవీన్‌ని, సర్."

"ఎస్, ఏమిటి సార్జెంట్?"

"ఆచారి వచ్చాడు, సర్!"

"ఎప్పుడు?"

"ఇప్పుడే, అతనితోపాటు ప్రసీల్ కూడా వున్నాడు, సర్! ఇద్దరూ చెట్టాపట్టాలేసుకు వచ్చారు—"

"ఏమిటీ!"

"అవును, సర్! వాళ్ళిద్దరు నవ్వుకుంటూ పోయారు ఇంట్లోకి!"

లాల్ బిగుసుకుపోయాడు క్షణంపాటు. "ఆల్ రైట్, నేనిప్పుడే వస్తున్నాను. నువ్వక్కడే వుండు!" అని గబుక్కున రిసీవర్ పెట్టేస్తూ లేచాడు.

ఒక అజానుబాహుడు విసురుగా వచ్చాడు లోపలికి. అతనికి యాభై ఏళ్లుంటాయి. నవ్వుతూ ముందుకొచ్చి, లాల్‌తో కరచాలనం చేశాడు చొరవగా. లాల్ అసహనంగా గడియారం చూసుకున్నాడు. "సారీ, నేనిప్పుడు—"

"మీరిప్పుడు ఆచారిమీద నిఘా తీసేయండి, మిస్టర్ లాల్."

లాల్ చటుక్కున తలెత్తి చూశాడు, "మీరెవరు?"

"కామేశ్వరరావు నా పేరు. డెక్కన్ కన్‌స్ట్రక్షన్ ప్రొప్రయిటర్‌ని. ఇంకా—"

"ఇంకా—?"

"ప్రసీల్ తండ్రిని."

లాల్ కళ్ళు విశాలమయ్యాయి. "ఐసీ..కూర్చోండి."

"థాంక్స్. మిస్టర్ లాల్, ఆచారిని మీరు అపార్థం చేసుకున్నారు. పొరబడ్డారు. మీరనుకుంటున్నట్లు అతను

నేర స్తుడు—దుర్మార్గుడు—బ్లాక్ మెయిలర్ కాడు."

"కాడా?"

"కానే కాడు!"

"అదృష్టవంతుడు."

"ఎందుకు?"

"ఆమె రివాల్వర్ తీసి కాల్చలేదు, ఆ అమ్మాయి జయ. పొట్టలో గుద్దింది. మీ వాడు డొక్కలో తన్నాడు. మైనర్ గాయాలతో బ్రతికిపోయాడు మీ ఆచారిని!"

"ప్లీజ్, మిస్టర్ లాల్! ఇప్పుడు మీ అభిప్రాయం మార్చుకోండి. ఆచారిని గురించి అలా మాట్లాడకండి. అతనిమీద నిఘా తీసేయండి. భరోసా నేనిస్తాను. అతను నా పాత స్నేహితుడు. ఖమ్మంలో పొలాలు కౌలుకు చేసుకు నేవాడు. ఒకనాడు ఆ జీవితంతో విసుగు చెంది ఇక్కడకొచ్చాడు. నెలరోజుల క్రితం నన్ను కలిసి ఏదైనా పని ఇప్పించమన్నాడు. నేను ఆలోచిస్తానన్నాను. నా ఫర్మ్‌లో నే తీసుకోవాలనుకుంటున్నాను. ఇంతలో ఇలా జరిగింది—"

"చెప్తూండండి."

"ఇవాళ ఉదయం మీరు మావాడితో—అతనింటికి వెళ్ళారట. మావాడు—వాడు త స్టుపిడ్! చదువబ్బలేదు వాడికి! చచ్చు సాహసాలు చేస్తూంటాడు. మీతో వాడు కాల్లోవ స్తే ఆచారి ఆశ్చర్యపడ్డాడు. వాడ్ని ఆచారి గుర్తు పట్టగలడు గానీ, వాడు ఆచారిని ఎప్పుడూ చూడలేదు. అతనెవరో వాడికి తెలీదు. రాత్రి వాడు ఆ అమ్మాయితో ఆచారి ఇంటికి వెళ్ళింది నిజమే. అయితే అది పూర్తిగా పొరబడి వెళ్ళారు, ఆమె పొరబడింది. నా భరోసా సుకోండి లాల్, ఆచారి ఆమెని బ్లాక్ మెయిల్

చేయలేదు. అసలు ఆమె ఎవరో కూడా తెలీదు."

"ఎంత విచిత్రంగా వుంది!"

"ఏమిటి?"

"ఆమె మీ స్నేహితుడిని బ్లాక్ మెయిలర్ గా పారబడి మీవాడితోనే వెళ్ళడం!"

"అదే నాకూ అంతుపట్టడంలేదు. అది కాకతాళీయం ఎందుకా కూడదు?"

"అలాంటి కాకతాళీయం నేనంగీకరించలేను."

"ఎందుకంగీకరించలేరు? మీ మనసులో ఏముంది?"

"చాలా వుంది. నందనరావ్ గురించి మీకేం తెలుసు?"

"ఎవరతను?"

"మీకు తెలిసే వుండాలి, కంట్రాక్టర్ ... మీరూ కంట్రాక్టర్. ఇద్దరూ ఒకే లైనులో వున్నారు. ఇది కూడా కాకతాళీయం అంటారా? ఆ అమ్మాయి నందనరావ్ దగ్గర పనిచేస్తోంది."

"మీరు చెప్పే విషయాలు నాకు కొత్తగా వున్నాయి."

"వెల్, నాకేమనిపిస్తోందో తెలుసా ఇప్పుడు?"

"ఏమనిపిస్తోంది?"

"మీరూ నందనరావ్ దేనికో పోటీపడుతున్నారని-"

"పోటీయా? దేనికి, మిస్టర్ లాల్? గమ్మత్తుగా వుంది!"

"లేదూ?" అన్నాడు లాల్ సిగరెట్ వెలిగించుకుంటూ, "ఆ పోటీ దేనికో మీకు తెలుసు, ఎక్కడో ఏ కట్టడానికో ప్రభుత్వం టెండర్లు పిలిచివుంటుంది. దానికి ఇంకా గడువు వుండొచ్చు. ఈలోపు మీరేం

సమర్పిస్తున్నారో తెలుసుకోవాలని నందనరావ్‌కి కుతూహలం కలిగి వుంటుంది. మీ టెండర్ పత్రాలు ఏదో కారణంచేత మీరు ఆచారివద్ద వుంచారు. అది రావ్ తెలుసుకున్నాడు. రావ్ మీగురించి చాలా తెలుసుకున్నాడు....ఆచారి యెవరో మీవాడికి తెలీదని రావ్‌కు తెలుసు. ఈ అవకాశంతో మిమ్మల్ని ఫూల్ చేయాలనుకున్నాడు—

"వెల్, జయకో కథ అల్లి ఇచ్చి మీవాడు ఆమెతో వెళ్ళేలా చేశాడు—వాళ్ళిద్దరు ఆచారి ఇంట్లో గాలిస్తున్నారు. ప్రసీల్ ఆమె మాటలు నమ్మి ఉత్తరాల కోసం చూస్తోంటే, జయ తన స్వంత పని మీ టెండర్ కాయితాల కోసం వెతుకుతోంది. ఆమె ఏవో కాయితాలు కాస్సేపు శ్రద్ధగా పరిశీలించినట్లు ప్రసీల్ చెప్పాడు, పెన్‌టార్చి వెలుగులో. అవే ఆమెకొకావల్సిన పత్రాలయి వుంటాయి.

"అప్పుడు — అనుకోకుండా ఆచారి రావడంతో అతన్ని గాయపర్చి ఇద్దరూ పారిపోయారు. ఆమె ఉత్తరాలకోసం రాలేదు కాబట్టి, తను వచ్చిన పని పూర్తయింది కాబట్టి, రివాల్వర్ తీసి బెదిరించే అవసరం రాలేదు. మీవాడితో సింపుల్‌గా పారిపోయింది, అంతే. ఆచారి కోలుకొని మీకు ఫోన్ చేశాడు. ప్రసీల్ ఇంటి కొచ్చినపుడు అంత రాత్రి ఫోన్‌లో మీరెవరితోనో మాట్లాడుతున్నారు....ఆచారి మీకు సంగతి చెప్పాడు. కానీ ప్రసీల్‌ని గుర్తించలేదు ఆ చీకట్లో. జయని ఊహించాడు."

లాల్ నవ్వి మళ్ళీ అన్నాడు. "వెల్, మీకు రావ్ ప్రయత్నం తెలిసిపోయింది. లేకపోతే, ఆచారి ఆ సమ

యంలో వెళ్ళకపోతే మీకేం తెలిసేదికాదు. నందనరావ్ తన టెండర్ గెలిచేవాడు. తర్వాతెప్పుడో ఆచారి మీ స్నేహితుడని ప్రసిద్ధ తెలిస్తే యెంత హాస్యంగా వుంటుంది! మీ జీవితంలో అది గొప్ప జోక్‌గా వుండిపోతుందని రావ్ అలా హ్యూమరస్‌గా జంపించాడు. ఏమంటారు?"

కామేశ్వర్రావు ముఖం ఎర్రబడింది. కోపంతో చూశాడు.

"మీరు అసంభవాలు మాట్లాడుతున్నారు, లాల్. అవాస్తవాలు పలుకుతున్నారు. టెండర్ ఏమిటి! నేను ఆచారి దగ్గర వుంచడమేమిటి! అంత అవమానానికి గురయ్యే అసమర్థుడనుకున్నారా నన్ను?"

"వెల్, ఈ హాస్యాస్పదమైన వాస్తవాన్ని అంగీకరించడానికి మీకు అభిమానం అడ్డొస్తోంది...."

"షటప్!" అరిచాడు రావ్ వెంటనే లేస్తూ, "నన్ను అవమానించాలని చూస్తున్నారా? ఇటువంటి మాటలు ఇంకెక్కడైనా చెప్పారంటే మీమీద చర్య తీసుకుంటాను! డిఫమేషన్ ఛార్జి అని ఒకటి వుంది—"

"వదలండి! ఈ అవమానానికి ప్రతీకారంగా మీరేం చేస్తారో చూడాలని నాకు కుతూహలంగా వుంది!"

"ప్లీజ్ షటప్, మిష్టర్ లాల్!"

"అందుకే ఉదయం మీరిద్దరూ ఫోన్‌లో నిందించుకున్నారు. అతను మిమ్మల్ని ఫూల్, స్టుపిడ్ అంటూ తిట్టాడు—"

రావ్ ఆవేశంతో ముందుకి వంగాడు. "మిమ్మల్ని కోర్టుకీడుస్తాను, చూడండి!"

లాల్ తల పైకెత్తి నవ్వాడు. "ఈ సంభాషణకు

సాక్షులెవరూ లేరు, గమనించండి!"

రావ్ పళ్ళు నూరాడు. పిడికిళ్ళతో బల్లమీద గుద్ది, గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి, విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

లాల్ నవ్వుకుంటూ చేతులు చూసుకున్నాడు.

ఫోన్ మోగింది.

"సర్, నవీన్‌ని. మీరొస్తారని—"

"నేనిప్పుడు రావడంలేదు. సార్జెంట్, నువ్వెళ్ళిపో!" అన్నాడు లాల్.

"కానీ, సర్! అచారి ఇక్కడ—"

"ఏం చేస్తున్నాడు?"

"ప్రసీల్‌ని ఫోటోలు తీస్తున్నాడు సర్, ఎండలో నిలబెట్టి!"

లాల్ ఒక్క క్షణం కలవరపడ్డాడు. "వెల్.... నెవర్ మైండ్, లెట్ దెమ్ ఎంజాయ్" అన్నాడతను రిసీవర్ పెట్టేస్తూ.

6

సాయంత్రం నాలుగున్నరకు జాన్ తిరిగి వచ్చాడు.

"పార్ట్‌నర్, పిట్ట గూడు వదిలి ఎగిరిపోయింది!"

"వివరంగా చెప్పు."

"ఓ.కే. ఆమె తల్లిదండ్రులతో తెగతెంపులు చేసుకుంది. మళ్ళీ యింటి గడప తొక్కనని వెళ్ళిపోయింది. రెండు నెలల క్రితం ఆమె పెళ్ళి గురించి భేదాభిప్రాయాలొచ్చాయి. వాళ్ళు చూసిన సంబంధం కాదని భీష్మించుకుంది. తనొకరికి మనసిచ్చినట్టూ, అతన్ని కాదని ఎవర్నీ చేసుకునేది లేదనీ ఖండితంగా చెప్పేసింది. దానికి పెద్దలు ఒప్పుకోలేదు. ఈ గొడవ చాలా రోజులు సాగింది. చివరికి విషమించి ఆమె యిల్లు వదిలేసింది. ఆమెతో

అక్కా, తమ్ముడూ వున్నారు."
"ఎవర్ని ప్రేమిస్తోందో చెప్పిందా?"
"చెప్పింది. ఆఫీసులోనే ఒక సహోద్యోగిని అని. కానీ ఆమె ఉద్దేశంలో అమె బాస్ నందనరావ్ అని మనం అనుకోవాలి."
"మళ్ళీ యింటి ముఖం చూశ్ళేదా?"
"లేదు. మళ్ళీ వచ్చి నచ్చజెప్పనూ లేదు, రాజీకొచ్చే ప్రయత్నమూ చేయలేదు. కూతుర్నలా మర్చిపోయారంతే."
"ట్రాజెడీ. కానీ జాన్, ఇప్పుడు పరిస్థితి మలుపు తిరిగింది."
"ఎలా?"
లాల్ కామేశ్వరరావ్ గురించీ, రేణుక గురించీ చెప్పాడు.
జాన్ విని పగలబడి నవ్వాడు. "అంత పరాచికమా! నందనరావ్‌కు అంత సాహసమా! తర్వాత అది బైట పడితే టెండర్ రద్దు కామా? బ్రదర్ రావ్ అండ్ రావ్‌ల మధ్య టగాఫ్ వార్ అన్నమాట యిప్పుడు! ఓ.కే., వ్యవహారాల్లో—అవెంత సీరియస్సైనా—వాటిలో హ్యూమర్‌ని జొప్పించేవాళ్ళని మారిస్తాన్నేను!"
లాల్ అన్నాడు. "నందనరావ్ ప్రయత్నాన్ని అభినందించాల్సిందే! కానీ అది ఫలించలేదు. కామేశ్వర్రావుకి తెలిసిపోయింది .... అతడేం చేస్తాడోనన్న భయంతో జయని దాచేశాడు. ఉదయం నీకు శివరాం చెప్పినట్టు ఆ ఫోన్‌లో తిట్లు కామేశ్వర్రావ్‌కి. ఆ కాంట్రాక్టర్ కామేశ్వర్రావే. వెల్, జయ ఎక్కడుందో మనకి తెలీదు. రేణుక చెప్పడంలేదు. ఆమె అభ్యంతరాలు

మోటివ్స్ ఆమెకున్నాయి. కాగా మనం ఇప్పుడు చేయ వల్సింది—"

"నందనరావ్‌ని కని పెట్టి ఆఫీసు వదిలాక అతన్ని వెంటాడుట."

"దటీజ్ రైట్, వెళ్తావా?"

జాన్ తలూపాడు. "కానీ లాల్, ఇందులో మన ధ్యేయం ఏమిటో అర్థంగావడంలేదు. నయాపైసా ఫీజు లేకుండా యెవరి కోసం ఈ పాట్లన్నీ? రావ్‌లిద్దరూ టెండర్ కోసం జుట్లు పట్టుకుంటే మధ్యలో మనకెందుకు తలనొప్పి? రావ్‌ని జయతో పట్టుకుంటే మనకేమొస్తుంది?"

లాల్ అన్నాడు, "ఆమె భద్రత, క్షేమం చూడటం మన ధ్యేయం. ఇప్పుడు మనల్ని యెవరూ కోరడంలేదు. ప్రనీల్ ముఖం చాటేస్తాడు. అయినా మనం ముందుకు సాగుతాం. ఆమెకు ప్రమాదం వుంది గనుకనే రావ్ దాచేశాడు. తన కుబుద్ధి ఎక్కడ బైటపడ్తోందోనని ఉదయం నిన్ను బుకాయించాడు. యిప్పటి పరిస్థితిలో అతడు జయను రక్షించగలడనుకోను. ఆమె ఎక్కడుందో తెలిస్తే కామేశ్వర్రావ్ చేతులు కట్టుకొని కూర్చోడు—ఇంత అవమానమూ పొంది."

"ఓ.కే., వెళ్తాను. రావ్‌కి బుద్ధి చెప్పి జయను తీసుకొస్తాను. కానీ నువ్వు ఆచారిమీద అలాగే నిఘా వుంచాల్సింది...."

"లాభంలేదు, వాళ్ళకి తెలిసిపోయింది. ఒకసారి తప్పించుకున్నాడు. జయ ఎక్కడుందో వాళ్ళకి తెలిసి వుండదు. ఆ ధైర్యంతోనే ఆమెని రావ్ అక్కడ

వంటరిగా వుంచాడు.

జాన్ చిన్నగా నవ్వాడు. "ఆమె దగ్గర రివాల్వర్ వుంది."

"యెంతైనా ఆమె అబల" అన్నాడు లాల్.

"ఆల్ రైట్ నేనిక వెళ్తాను" అన్నాడు, జాన్ లేస్తూ.

అతను వెళ్ళిపోయాక లాల్ రిసీవరెత్తి ఫోన్ చేశాడు.

"నేను లాల్ ని, మిసెస్ రేణుక" అన్నాడతను.

"ఓహ్, ఏమిటి సంగతి?"

"మీరే చెప్పాలి, ఏం ఆలోచించుకున్నారు?"

"లాల్, నేను అబద్ధం చెప్పడంలేదని మీకెలా చెప్పాలి?"

"చెప్పలేరు, మీరు అబద్ధమే చెప్తున్నారు కాబట్టి."

"సరే, యెవరి నమ్మకం వాళ్ళది. ఈ విషయంలో నన్నింక మాట్లాడించకండి!"

"ఈ విషయం వదలండి, ఆ విషయం చెప్పండి."

"ఏ విషయం?"

"మీరేం ఆలోచించుకున్నారు?"

"మళ్ళీ....అంటే!"

"జయ గురించి...."

"ఓహ్, ఇంకేమీ ఆలోచించలేదు. ముందు ఋజువు కావాలి కదా?"

"ఎలాంటి ఋజువు?"

"వాళ్ళిద్దరు ప్రేమికులని."

"అప్పుడేం చేస్తారు?"

"తగిన చర్య తీసుకుంటాను!"

"విడాకులా?"

"ఏమిటిది? మీ శేరకంగా నన్ను కమిట్ చెయ్యాలనుకొంటున్నారు? ప్లీజ్ షటప్ యువర్ మౌత్ అండ్ మైండ్ యువర్ ఓన్ బిజినెస్!"

పిడుగులు పడ్డట్లు హఠాత్తుగా లైను కట్ అయింది.

లాల్ కంగారుపడి చూశాడు ఫోన్ని.

7

ఆరు గంటలకి మొదలైన వర్షం ఇంకా కురుస్తోనే వుంది.

రాత్రి ఏడున్నరకి జాన్ ఫోన్ చేశాడు గాభరాగా.

"పార్ట్నర్! కొంప మునిగింది, ఫినిష్!"

"ఏమిటి, ఏమైంది?" అరిచాడు లాల్.

"రావ్—నందనరావ్ తప్పించుకున్నాడు!"

"ఏమిటీ!"

"నన్ను కనిపెట్టేశాడు! ముప్పతిప్పలు పెడుతూ డొంకలన్నీ చుట్టి మాయమయ్యాడెక్కడికో!"

"నువ్వెలా పోనిచ్చావు ఫూల్? ఎంత సేపయింది తప్పిపోయి?"

"గంట! అయిదున్నరకి ఆఫీసునుంచి బయల్దేరాడు. ఆబిడ్స్ వెళ్ళి, అక్కడ్నుంచి నాంపల్లి, పబ్లిక్ గార్డెన్స్ తిరిగి టాంక్ బండ్ గుండా వచ్చి మళ్ళీ బషీర్ బాగ్ వైపు దూసుకుపోయాడు. అక్కడ్నుంచి సైకిల్ రోడ్డుపట్టి ఆబిడ్స్లో తేలాడు మళ్ళీ. అక్కడ్నుంచి తిన్నగా కోఠీ వెళ్ళి, ఆ తర్వాత బేగం బజార్ వైపు ఉరికించాడు. ఫైనల్గా గోషా మహాల్ వెళ్ళి—వెళ్తూ సరిగ్గా గాంధీ భవన్ దగ్గర అదృశ్యమయ్యాడు!"

"నువ్వెలా పోనిచ్చావు, ఫూల్!"

"షటప్, నన్ను తిట్టకు! ఏం చెయ్యమంటావు? హెవీ ట్రాఫిక్! చీకటి! పైగా వెధవ వర్షం ఒకటీ! గంటసేపూ ఎలాగో తప్పిపోనివ్వలేదు. కానీ గాంధీభవన్ దగ్గర ఎలా మాయమయ్యాడో అర్థంగావడంలేదు. ఏ సందులో దూరాడో తెలియడంలేదు. యింతసేపూ వెతికి నీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను...."

"సరే....నువ్వొచ్చేయ్."

"ఎక్కడికి?"

"అతనింటికి, నేనక్కడుంటాను."

లాల్ లైను కట్ చేసి, నందనరావ్ యింటికి ఫోన్ చేశాడు. రెస్పాన్స్ లేదు. టైము చూశాడు. 7-40. పది నిమిషాలాగి మళ్ళీ చేశాడు. అప్పుడూ సమాధానంలేదు. ఫోన్ పెట్టేసి విసురుగా లేచి, రెయిన్ కోటు నందుకొని బయటికి దారితీశాడు.

ఆఫీసుకు తాళం వేసి, కోటు తొడుక్కుంటూ వేగంగా కిందికి ఉరికాడు. కనిపించిన టాక్సీలో ఎక్కి అడ్రసు చెప్పి వేగం పోనివ్వమన్నాడు. పన్నెండు నిమిషాలకి చేరుకుంది టాక్సీ. లాల్ దిగి ఫేర్ చెల్లించి పంపేశాడు. గడియారం చూసుకుని, రోడ్డు వారగా ఆగి వున్న ఫియట్ కారు వద్దకి నడిచాడు. సమయం ఎనిమిది దాటి పదమూడు నిమిషాలైంది.

"నువ్వెంతసేపయింది వచ్చి?" అడిగాడు కారులోని జాన్ని.

"ఇప్పుడే—రెండు నిమిషాలైంది వచ్చి?" అన్నాడు జాన్.

"ఆమె లోపల వుందా?"

"వుండాలి. లైట్లు వేసివున్నాయి."

"కానీ నేను ఫోన్ చేస్తే ఎందుకు పలకలేదు?"

"ఏమో, నాకు మాత్రం ఇంట్లో కదలిక కనిపించడం లేదు."

"వెళ్ళి చూద్దాం కమాన్!"

జాన్ కారు దిగాడు. ఇద్దరూ గేటు తీసుకొని లోపలికెళ్ళారు. వర్షం పూర్తిగా వెలిసిందిప్పుడు....లాల్ కోటు జేబులోంచి టార్చితీసి నేలమీద వేశాడు.

"ఏం చూస్తున్నావు?"

"రావ్ వచ్చాడేమోనని — లేక వచ్చి వెళ్ళాడేమోనని—"

"వెల్, టైర్ ప్రింట్స్ వర్షంలో కొట్టుకుపోతాయి."

ఇద్దరూ మెట్లెక్కి వెళ్ళి బెల్ నొక్కారు. రెండు నిమిషాలు అసహనంగా కాచుకున్నారు. నెట్టబోతే తలుపు తెరుచుకోలేదు. లోపల అలికిడిలేదు. ఇంతలో తలుపుతీసి ఆమె గాభరాగా చూసింది.

"మీరు.... మీరా! ఇంత రాత్రి....?" ఆమె మాటలు ముద్దుగా వెలువడ్డాయి.

లాల్ వెనక్కి తగ్గాడు. "అవును, మీతో అత్యవసరంగా మాట్లాడాలి."

"ఏం మాట్లాడాలి?"

లాల్ చొరవచేసి లోపలికెళ్ళిపోయాడు. "చలివేడుతోంది, తలుపు వేయండి."

జాన్ చటుక్కున లోపలికి అడుగుపెట్టాడు.

ఆమె ఇంకా గాభరాగా చూసింది, "ఎందుకు? ఏం జరిగింది?"

అప్పుడు గమనించాడు లాల్ ఆమెని పరిశీలనగా,

ఆమె అప్పుడే హడావుడిగా దుస్తులు కట్టుకున్నట్టు కనిపిస్తోంది. వంటి మీద అక్కడక్కడా నీటి బిందువులున్నాయి. శిరోజాలు కూడా పచ్చిగా వున్నాయి. కళ్ళు తీక్షణంగా లేవు.

"మీరెక్కడికెళ్ళారు?" అడిగాడతను వెంటనే.

"ఎక్కడికీ లేదు."

"ఇందాక రెండుసార్లు ఫోన్ చేశాను, మీరు పలకలేదు."

"బహుశా స్నానం చేస్తూంటాను."

"ఈ వేళప్పుడు స్నానమా....?"

"సాధారణంగా ఆరు గంటలకే చేస్తాను. ఇవాళ ఆలస్యమైంది. ఈ వర్షంవల్ల బద్ధకమేసింది...."

డిటెక్టివ్‌లు ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు.

"కానీ మీరు దుస్తులెందుకు హడావుడిగా కట్టుకున్నారు?" జాన్ అడిగాడు.

"మీరు బెల్ కొట్టినప్పుడు కంగారులో...."

"మీ ఆరోగ్యం బాగాలేదా, మాడమ్?"

ఆమె ఫకాలున నవ్వింది. "ఏం మనుషులు! ఆరోగ్యం బాగాలేకపోతే స్నానం చేస్తానా?"

"మీ గొంతులో మార్పు వచ్చింది" అన్నాడు లాల్ ముందుకు జరిగి.

ఆమె మళ్ళీ నవ్వింది అదోలా. లాల్ వాసన పసిగట్టాడు. జాన్ కూడా పసిగట్టాడు. తిరిగి యిద్దరూ ఒకర్నొకరు చూసుకొన్నారు.

"క్షమించాలి, మీరు తాగారా?" అడిగాడు జాన్.

"ఏమిటిది, జాన్? ఏమిటీ ప్రశ్నలు? నేను తాగితే మీకెందుకు?"

లాల్ అన్నాడు. "ఉదయం మిమ్మల్ని కలిసినప్పుడు వేరే అభిప్రాయం కలిగింది. మీరు తాగుతారనుకోలేదు."

ఆమె నిర్లక్ష్యంగా భుజాలెగరేసింది.

"ఇంట్లో తాగుతాను, వంటరిగా తాగుతాను, తప్పా?"

"నో, ఓ.కే! మీవారిక్కడకొచ్చారా?"

"లేదు, రాలేదు."

"వెల్, ఆయన తప్పించుకున్నారు. ఎక్కడికెళ్ళారో మీకు తెలుసా?"

"మీరు ఆయన్ని వెంటాడారా?"

"జాన్ వెంటాడాడు. కానీ ఆయన తప్పించుకున్నారు—"

"సారీ, నేనేమీ చేయలేను."

"చూడండి ఇప్పుడు సమయంలేదు. జయ అవతల అపాయంలో వుంది. మీరింకా బుకాయిస్తూ కూర్చోలేరు. ఆయన ఎక్కడికెళ్ళారో చెప్పండి. మేం ఆమెని కాపాడకపోతే అందుకు మీదే బాధ్యత అవుతుంది—"

"ఊరుకోండి, లాల్. ఆమెకు అపాయమేమిటి? వారిద్దరు ప్రేమించుకున్నారు. కలిసి తిరుగుతున్నారు. మధ్యలో మీకేమిటి అభ్యంతరం? నాకుండాలిగాని—"

"మీకు లేదా?"

"ఎందుకు లేదు? వుంది, వుంటుంది, వుండదా? కానీ మీరు నాకెలా తోడ్పడుతారా అని ఆలోచిస్తున్నాను ఉదయంనుంచీ!"

"అంటే?"

"ఏమీలేదు లాల్, నా షరతు ఒప్పుకోండి. ఆయనెక్కడున్నారో చెప్తాను."

"ఏమిటది?"

"వాళ్ళిద్దరు రహస్యంగా కలుసుకుంటారని నాకు సాక్ష్యం కావాలి."

"ఏం చేస్తారు?"

"విడాకులు తీసుకుంటాను."

"వెల్ వెల్, ఈ ఆలోచన సాయంత్రం నేనన్నప్పుడు వచ్చిందేమో!"

"ఈ ఆలోచన నాకు చాలా రోజులుగా వుంది."

"వెల్, ఏ విధమైన సాక్ష్యం కావాలి?"

"ఫోటోలు, మీరు ఫోటోలు తీసి నాకివ్వాలి. కెమేరా నేనే ఇస్తాను. మీరు అక్కడికెళ్ళండి. ఆపదా గీపదా ఏమీలేదు. వాళ్ళిద్దరు ఒకరి బాహువుల్లో ఒక రుంటారు. చక్కగా కొన్ని ఫోటోలు తీసి తిరిగిరండి, అయిదు వేలిస్తాను."

"షటప్! షటప్, యూ సిల్లీ ఫూల్!"

"నన్ను మీరు తిడుతున్నారా, మిస్టర్ లాల్?"

"లుక్ మిసెస్ రేణుక, మీరు వేళాకోళం చేయ దల్చుకుంటే మరోసారి వస్తాం. ఇప్పుడు సందర్భంకాదు. సమయం లేదు. మీరు వెంటనే చెప్పకపోతే పోలీసుల్ని పిలవ్వాలసి వస్తుంది."

ఆమె నిస్సహాయంగా సోఫాలో కూలబడింది. "మీ మీద ఎంత ఆశ పెట్టుకున్నాను.... ఈ అభాగినిమీద మీకు జాలిలేదా, మిస్టర్ లాల్? ఈ రేణూమీద? ఏ సుఖ సంతోషాలకూ నోచుకోని ఈ పిచ్చిదానిమీద?"

"వుంది. కానీ మీ రనుమానిస్తున్నట్లు వారిద్దరు ప్రేమికులు కారు!"

"కారా....నిజమా?"

"ఇది నిజం. ఇది లవ్ ఎఫైర్ కాదు, వాళ్ళ బిజినెస్ గొడవ!"

"అంతేనా, లాల్?"

"ముమ్మాటికీ అంతే! మీరిప్పుడు సరైన స్థితిలో లేరు. తెలివిలోకొస్తే అంతా బోధపడుతోంది."

"సరే. లాల్....మిమ్మల్ని నమ్ముతాను, మీరు నాకు అన్యాయం చెయ్యరు. అయితే వెళ్ళండి, కంచన్ బాగ్‌లో ఆయనకు గెస్టుహౌస్ వుంది. పెద్ద మనుషులకు విడిది ఏర్పాటు చేస్తూంటారు....జయని అక్కడే వుంచి వుంటారు."

"థాంక్స్, పూర్తి అడ్రసు యివ్వండి."

ఆమె చెప్పింది.

"వెల్, జాన్, నువ్వెంటనే వెళ్ళు! నేనిక్కడే వుంటాను. రావ్ నిరాకరిస్తే నాకు ఫోన్ చెయ్!"

"ఓ.కే, పార్ట్‌నర్" జాన్ కదిలాడు.

లాల్ కోపం అణుచుకుంటూ ఆమెవైపు తిరిగాడు.

"మీకెవరూ లేరా?"

"ఎందుకు లేరు, మావారున్నారుగా?"

"ఆయనతో మంచి సంబంధాలు లేవుగా?"

"అయితే?"

"అలాంటపుడు బయట స్నేహాలుండాలి. మీరు వాళ్ళ సలహాలు పొందుతూండాలి. సాయంత్రం మీరు వాళ్ళని కలుసుకుని వచ్చారు. అక్కడే తాగారు. వర్షంలో తడిసివచ్చారు కాబట్టి వొళ్ళు తుడుచుకొని దుస్తులు మార్చుకున్నారు. కానీ స్నానం చేసినట్టు మీరు బుకాయించారు. ఈ విషయంలో మీరు పూర్తిగా అబద్ధాల కోరు."

ఆమె తలెత్తి కోపంగా చూసింది.

"స్నేహితుల్ని అంత రహస్యంగా వుంచే అవసర మేమిటి, మిసెస్ రేణుక?"

ఆమె ఇంకా కోపంగా చూసింది. కానీ జవాబు చెప్పే అవసరం కలగలేదు.

ఫోన్ మోగింది హఠాత్తుగా.

లాల్ గబుక్కున వెళ్ళి రిసీవరెత్తాడు.

"హలో, లాల్!" అరిచింది జాన్ గొంతు.

"ఎస్, జాన్?"

"మర్డర్స్."

లాల్ రిసీవర్ తీసి కుడిచేతికి మార్చాడు, "మళ్ళీ చెప్పు?"

"మర్డర్స్."

"డబుల్?"

"ఎస్."

"ఎవరు?"

"నందనరావు, జయ."

"ఎక్కడ?"

"గెస్టుహౌస్‌లోనే."

"ఎలా?"

"బుల్లెట్ గాయాలతో పడి వున్నారు, అతనికి గుండెలో, ఆమెకు తలలో. నేలమీద పడివున్నారు. అంతా రక్తం. ప్రక్కనే రివాల్వర్ వుంది. రెండుగుళ్ళు ప్రేల్చబడ్డాయి అందులో. గంట దాటివుండాలి జరిగి ... శవాలు ఇప్పుడిప్పుడే చల్లబడుతున్నాయి. ఇప్పుడు టైం తొమ్మిది కావస్తోంది....గదంతా చిందరవందరగావుంది. చాలా ఘర్షణ జరిగింది. దుస్తులు చినిగాయి, వస్తువులు

వినిరేసుకున్నారు ..."

"ఆ దృశ్యంలో ఒరిజినాలిటీ కనిపిస్తోందా నీకు?" అడిగాడు లాల్.

"అవును, వారిద్దరి మధ్య తీవ్ర పోరాటం జరిగింది. సందేహంలేదు, ఇందులో అసహజం ఏమీ లేదు పార్ట్‌నర్."

"వెల్, నువ్వతన్ని వెంటాడుతున్నప్పుడు మధ్యలో మరో వాహనం ఏదైనా కనూవుండటం గమనించావా?"

`"లేదు, అలాంటిదేమీ లేదు."

"టైర్ ప్రింట్స్? అడుగుజాడలు?"

"అవేవీ యిక్కడ లేవు. సంఘటన జరిగినపుడు వర్షం కురుస్తోందాలి. వర్షంలో ఏర్పడిన గుర్తులన్నీ ఎప్పటి కప్పుడు కొట్టుకు పోతాయి."

"వెల్ నువ్వు కృష్ణన్‌ని పిలువ్."

"నువ్వు రావా?"

"నేను రాను" లాల్ ఫోన్ పెట్టేసి ఆమె వైపు తిరిగాడు. "వెల్, అనుకున్నదంతా అయింది!" అన్నా డతను.

"ఏమైంది?"

"మీకు తెలుసు, రేణుక! మీరు అవకాశవాది, అబద్ధాలకోరు, చక్కటి నటి! మొదట మీ మనసులో విడాకుల ఆలోచన. పిదప పరిస్థితిని చూసి ధనాశ! మీరెవర్ని ప్రేమిస్తున్నారో నాకు తెలీదు. కానీ ఒకర్ని ప్రేమిస్తున్నారు బయట. అతనితో ఈ సాయంత్రం మీరు గెస్టుహౌస్‌కి వెళ్ళారు. అక్కడ మీవారినీ, జయనీ శాశ్వతంగా వదిలించుకుని తిరిగి వచ్చారు."

"నో, లాల్, నో! ఓహ్, ఏమిటి మీరనేది!"

"సింపుల్. ఉదయం మీరు బీరువాలో రివాల్వర్ కోసం చూశానన్నారు. యెందుకు చూడవలసి వచ్చింది అంత ప్రత్యేకంగా? అదేమీ కాదు, అలా చెప్పి మిమ్మల్ని ముందుగానే రక్షించుకోవాలనుకున్నారు. రాత్రి మీ వారు జయని హోటల్ నుంచి గెస్టుహౌస్‌కి మార్చాక, ఆమె కిచ్చిన రివాల్వర్ యింటికి తీసుకొచ్చారు. ఉదయం మీరు బీరువాలోంచి తొలగించారు. పరిస్థితుల్ని జాగ్రత్తగా గమనించారు, అవకాశం చూశారు. సాయంత్రం మీ వారు గెస్టుహౌస్‌కు వెళ్ళారని తెలిసి, మీ బాయ్‌ఫ్రెండ్‌తో హుటాహుటిన వెళ్ళి వాళ్ళిద్దర్ని షూట్ చేసి రివాల్వర్ అక్కడ పడేసి వచ్చారు—"

ఆమె చటుక్కున లేచి లాల్ మీద దాడిచేయ బోయింది. లాల్ వెంటనే తప్పుకొని, "ఐ హేట్ యూ!" అన్నాడు రెయిన్‌కోటును అందుకొంటూ.

8

తలుపు తీసి వాళ్ళు ముగ్గురు తృళ్ళిపడి చూశారు—

లాల్ నవ్వాడు. "హాలో గ్యాంగ్!" పలకరించాడు. ముందు కామేశ్వర్రావు తేరుకొని, "మిస్టర్ లాల్, యింత రాత్రి....?" అన్నాడు.

లాల్ తలూపాడు కోటు విప్పుకుంటూ.

ఆచారి, ప్రనీల్‌లు అలాగే కలవరంగా చూస్తు న్నారు. వాళ్ళ బట్టలు తడిసి వున్నాయి.

"అడ్వెంచర్?" అడిగాడు లాల్.

వాళ్ళు వెంటనే కాదన్నట్టు తలూపారు.

"మీ జంట బాగుంది!" అన్నాడు లాల్, రావ్ వైపు తిరుగుతూ. "మీకు మంచి శిష్యులే దొరికారు, మిస్టర్ రావ్."

రావ్ చట్టుపక్కన కొడుకుని చూశాడు. "ప్రసీల్! నువ్వెళ్ళు, బట్టలు మార్చుకో, జలుబు చేస్తుంది!"

"అలాగే డాడీ!" ప్రసీల్ లోపలికి పరుగుతీశాడు.

లాల్, ఆచారిని పరిశీలనగా చూశాడు. "మీరిద్దరెలా తడిశారు?"

"తోటలో నీరు మడుగు కట్టి నిలిస్తే తవ్వి కాలువ తీశారు" అన్నాడు రావ్.

"ఓహ్, మంచి పనులే చేస్తాడు మీ ఆచారి! అవును కాలువ తీశాడు, రైతు బిడ్డ కదూ?"

"మీ రెక దుకొచ్చారింతకీ?"

"మీ ప్రత్యర్థి ట్రాజెడీ గురించి."

"నా ప్రత్యర్థా? ఎవరతను?"

"ప్లీజ్, బుకాయించకండి. ఈ బుకాయింపులతో నా తల వాచిపోయింది. సూటిగా విషయానికొద్దాం. మీరు ఏడు—ఎనిమిది ప్రాంతాల ఎక్కడున్నారు?"

"ఆఫీసులో! ఎందుకు?"

"ఎలిబీ యివ్వగలరా?"

"ఇవ్వగలను! ఎందుకు?"

"ఎందుకో మీకు తెలుసు. మీకు రివాల్వర్ వుంది కదూ?"

"వుంది—"

"ఏది?"

"లోపల వుంది—దేనికి? ఏం జరిగింది?"

"మీకంతా తెలుసు."

"నాకేం తెలీదు!" అరిచాడు రావ్ కోపంగా, "లాల్, మళ్ళీ నామీద ఏం ఆరోపిస్తున్నారు? మధ్యాహ్నం నేను ఏమని హెచ్చరించాను?"

"ఓహ్, బోర్! మీ హెచ్చరికని మీరే నమిలి మింగేస్తారిప్పుడు. మిమ్మల్ని రెండు హత్యల్లో అనుమానిస్తున్నానే్ననను—"

"ఏమిటీ, హత్యలా!"

ఆచారి గబుక్కున ముందుకొచ్చాడు. "మీరిలా చేయలేరు, లాల్! మీ డిటెక్టివ్ దర్పం ఇలా చూపించలేరు!"

"నే నేమైనా చేయగలను. గెటవుట్, రివాల్వర్ కావాలి నాకు!"

"సరే, భయమెందుకు? మేమేం చేశామనీ! మీకు నా రివాల్వర్ చూడాలి, అంతే కదా? అయితే చూడండి, తెస్తాను—"

రావ్ వేగంగా అవతలి గదిలోకి కదిలాడు. ఆచారి జాలిగా చూశాడు లాల్‌ని. అలా వెళ్ళినవాడు రెండు నిమిషాల్లో పరిగెత్తి వచ్చాడు రావ్, గాభరాగా. "పోయింది!" అరిచాడతను చేతులెత్తి.

"గుడ్, నటించండి!" అన్నాడు లాల్, "గో ఎహెడ్, మోర్ డైలాగ్!"

రావ్ నిస్సహాయంగా ఆచారివైపు చూశాడు.

"ఎలా పోయింది, రావుగారూ!" అరిచాడు ఆచారి.

"ఏమో! ఆ సొరుగులో నే పెట్టాను, తాళం కూడా వేశాను!"

"ప్రసీల్‌ని అడిగారా?"

"తెలీదట! తీయలేదట!"

"అందులో గుళ్ళున్నాయా, రావుగారూ?"

"అందుకే కదా ఈ కంగారు! అర్థంగావడంలేదు, ఎలా పోతుంది?"

లాల్ అన్నాడు, "నేను చెప్తాను, కావాలని పోగొట్టేశారు."

"కావాలని పోగొట్టేశామా!"

"లేక అలా నటిస్తున్నారు, ఎక్కడో దాచేసి."

"మీరు అవాస్తవాలు పలుకుతున్నారు!"

"ఇది కూడా వినండి — దాన్ని ఆచారి పట్టుకెళ్ళి మీ ఆదేశం మేరకు నందనరావ్‌నీ జయనీ షూట్ చేశాడు. వాళ్ళిద్దరప్పుడు ఎందుకో మర్షణ పడుతున్నారు. ఆచారి వాళ్ళని చంపేసి, అక్కడ వున్న రావ్ రివాల్వర్‌లో రెండు గుళ్ళు పేల్చి, వేలిముద్రలు చెడకుండా జాగ్రత్తగా వదిలి వచ్చేశాడు. చూసిన వాళ్ళకు అది వాళ్ళిద్దరి పెనుగులాట ఫలితమని తెలుస్తుంది—అందుకు తగినట్టు గదిని చిందరవందర చేశాడు."

"నో, లాల్! నో! వాళ్ళని ఎందుకు చంపుతాం?"

"మీ మోటివ్ మాకు బాగా తెలుసు."

"అది పూర్తిగా అబద్ధం! నిరాధారం!"

"అయితే వీళ్ళు తోటలో కాలువ తీసింది నిజమా?"

రావ్ తృళ్ళిపడ్డాడు. తిరిగి ఆచారిని చూశాడు నిస్సహాయంగా.

లాల్ అన్నాడు "ప్రాణాలు తీశారు, కాలువకాదు. ప్రసీల్ కూడా ఆచారితో వెళ్ళి వుంటాడు. మీరింకా బుకాయించలేరు. మీరు నిజంగా నిర్దోషి అయితే ఆ రివాల్వర్ స్వాధీనం చేయండి—మీ రివాల్వర్, అది ఎంతో వుపయోగపడుతుంది."

"నిజం లాల్. దాన్ని మేం దాచలేదు, మాయం చెయ్యనూ లేదు. అదెలా పోయిందో తెలియడంలేదసలు!"

"ఐ పిటీయూ!"

"మమ్మల్ని — మమ్మల్ని ఖ్యాసీకోర్ల ముఠా అనుకుంటున్నారా మీరు మిస్టర్ లాల్?"

లాల్ నవ్వాడు కోటు తొడుక్కుంటూ, "అదే నిజమైతే — మీ అంతటి వరస్టు ముఠా నే నెక్కడా చూడలేదు!"

9

మర్నాడుదయం పదకొండున్నరకి డిటెక్టివ్ లు ఇన్స్పెక్టర్ బాలకృష్ణన్ని కలుసుకున్నారు. అతను బిజీగా, అలసటగా కనిపించాడు.

"ఫ్రెండ్స్ అన్నీ జెట్ స్పీడులో పూర్తయ్యాయిగానీ, ఇంకా ఏదీ లిఖితపూర్వకంగా అందలేదు" అన్నాడతను.

"ఫ్లాష్ పాయింట్స్ వినిపించండి. ఆటోప్సిస్టు ఎవరు?"

"డాక్టర్ రఘునాథ్. తెల్లారి లేస్తూనే శవాల్ని కోశాడాయన. రెండు బుల్లెట్స్ తీశాడు, ఒకో శవం లోంచి. వాటిని ఇస్కెందర్ కిచ్చాను. టెస్టు పూర్తి చేసుకుని అతనిందాకే అందించాడు వాటిని — ఆ రెండు బుల్లెట్స్లో ఒకటి ఆ రివాల్వర్ లోంచి — హాత్యాస్థలంలో దొరికిన నందనరావ్ రివాల్వర్ నుంచి వెలువడలేదట."

"మరి?"

"మరో రివాల్వర్ లోంచి వెలువడిందట. రెండు రివాల్వర్స్ పాత్ర వహించాయి." కృష్ణన్ డెస్కులో నుంచి రెండు చిన్న కార్డుబోర్డు బాక్సులు తీసి, వాటిలో దూదిలో చుట్టివున్న రెండు బుల్లెట్లు తీసి ముందు

పెట్టాడు.

"ఈ A మార్క్ చేసిన బుల్లెట్ రావ్ శవం లోనిది—" అన్నాడతను ఒకదాన్ని చూపిస్తూ, "ఈ B మార్క్ బుల్లెట్ జయ శవంలోనిది. A బుల్లెట్ నందనరావ్ రివాల్వర్‌లోంచి వెలువడలేదు. ఇక ఈ B బుల్లెట్ రివాల్వర్‌ని నిర్ధారించడం సాధ్యం కాలేదు."

"ఎందుకు?" అడిగాడు లాల్, వాటిని పరిశీలిస్తూ.

"దానిమీద రేఖాకృతులు — స్ట్రియేషన్స్ చెరిగి పోయాయి" కృష్ణన్ రెండు మైక్రో ఫోటోగ్రాఫులుతీసి ముందు పడేశాడు. జాన్ వాటిని అందుకున్నాడు.

"అవును, ఈ B బుల్లెట్ మీద స్ట్రియేషన్స్ దెబ్బ తిన్నాయి. బుల్లెట్ బాగా డామేజి అయింది" అన్నా డతను.

"ఎలా?" అడిగాడు లాల్ కృష్ణన్‌ని.

"రాపిడికి గురయిందంటున్నాడు ఇస్కందర్, గోడతోనో, మరో గరుకుతలంతోనో."

"ఒకవేళ రివాల్వర్ మజిల్ లోపల గ్రూవ్స్ చెడి పోయాయేమో?" అన్నాడు జాన్.

కృష్ణన్ అడ్డంగా తలూపాడు. "ఫోటోగ్రాఫ్ చూడండి. రెస్టు బుల్లెట్ మీద స్ట్రియేషన్స్ స్పష్టంగా ఏర్పడ్డాయి. నందనరావ్ రివాల్వర్. ఈ రెండు బుల్లెట్లు ఒకే క్యాలిబర్‌వి. నందనరావ్ రివాల్వర్ కూడా అదే క్యాలిబర్‌ది. గ్రూవ్స్ అరిగిపోలేదు. అరిగిపోతే బుల్లెట్ పలాయనం కష్టమవుతుంది. వేగం వుండదు."

"ఓ.కే, రావ్‌ని చంపింది అతని రివాల్వర్ కాదు. జయని చంపింది కూడా అతని రివాల్వర్ అని తేలలేదు.

కానీ ఆ రివాల్వర్ లో రెండు గుళ్ళు తక్కువ వున్నాయి. ఏమిటి దీని అర్థం? అవెప్పుడు పేల్చబడ్డాయి?"

"కాల్ త్రే, ఫౌల్ గేమ్, మిస్టర్ లాల్."

"అవును, రెండు రివాల్వర్స్ పాత్ర అక్కడ మూడో వ్యక్తి ఉనికిని సూచిస్తోంది. కామేశ్వరరావు తన రివాల్వర్ పోయిందంటున్నాడు. ఈ బుల్లెట్లు ఆ రివాల్వర్ నుంచే వచ్చి వుండాలి. రావ్—జయ ఘర్షణ పడుతున్నప్పుడు మరో వ్యక్తి యెవరో పొంచివుండి కాల్పులు జరిపాడు—అది స్త్రీ అయితే—జరిపింది.

"వెల్, వాళ్ళు చనిపోయాక అది వాళ్ళిద్దరి మధ్య ఘర్షణ ఫలితమని సూచించడానికి, నందనరావ్ రివాల్వర్ లో రెండు గుళ్ళు గాల్లోకి పేల్చి అక్కడ పడేసి వెళ్ళిపోయారు. ఆ రివాల్వర్ మీద యెవరి వేలిముద్రలున్నాయి?"

"అతనివీ, జయవీ, కానీ లాల్, ఆ స్త్రీ యెవరని మీ వుద్దేశం?"

"ఇంకెవరు, అతని భార్య. ఆమెతో ప్రేమిస్తుండుంటాడని నా అనుమానం. చావులెప్పుడు సంభవించాయని డాక్టర్ సూచన?"

"రాత్రి ఏడూ యెనిమిదీ మధ్య."

"ఐసీ, ఆమె ఏడూ యాభైవరకూ యింట్లో లేదు. 7-50—8-10 మధ్య యింటికొచ్చింది. ఆ తర్వాత మూడు నిమిషాలకి మేం వెళ్ళాం."

"కానీ ఆమె కామేశ్వరరావ్ రివాల్వర్ తో వెళ్ళిందా? లేక ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్ కు రివాల్వర్ వుందా?"

"వెల్, అక్కడే వస్తోంది చిక్కు. మొదట ఆమె

భర్త రివాల్వర్‌తోనే వెళ్ళిందనుకున్నాను. కానీ మరో రివాల్వర్ పాత్ర, కామేశ్వరరావు తన రివాల్వర్ పోయిందని చెప్పడం చూస్తే—యిద్దరూ కూడబలుక్కున్నారనిపిస్తోంది. ఒకరికి తెలియకుండా ఒకరు వెళ్ళి వుంటారు. యిద్దరికీ మంచి మోటివ్స్ వున్నాయి. ఘర్షణ జరిగినప్పుడు రేణుక—లేక ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్ కాల్చి వుంటాడు. కానీ అనుభవం లేకనో, మరెందుకో బుల్లెట్ అడ్డదిడ్డంగా గోడకో, మరి దేనికో రాసుకుంటూ వెళ్ళి, జయ తలలో దూరి వుంటుంది—

"అప్పుడు మరోవైపునుంచి కామేశ్వరరావో, లేక అతని అనుచరుడో నందనరావు మీదికి కాల్చివుంటాడు. అతను కూడా నేలకూలడంతో, హంతకులిద్దరు ఒకరొకరు పసిగట్టి వుంటారు. అంతే—అప్పుడు కూడబలుక్కుని అక్కడ తగిన విధంగా దృశ్యాన్ని సృష్టించి ఉడాయించి వుంటారు."

"ఆమె భాయ్‌ఫ్రెండ్‌కు రివాల్వర్ ఉండొచ్చా?"

"ఆ బాయ్‌ఫ్రెండ్ ఎవరో, అతని స్థితిగతులేమిటో నాకు తెలీవు."

"సరే, అయితే ఈ మైక్రోఫోన్ సంగతేమిటి?" అంటూ ఒక పొడవాటి తీగలో వున్న మైక్రోఫోన్‌ని టేబిల్ మీద పెట్టాడు కృష్ణన్.

లాల్ దాన్ని తికమకగా చూశాడు. "అదెక్కడిది?"

"అక్కడే వరండావైపు కిటికీలో వుంది, లోపలికి వ్రేలాడుతూ. తీగ బయట వ్రేలాడుతోంది...."

జాన్ దాన్ని తీసుకొని, తీగ రెండో చివర జాక్ పిన్‌ని చూశాడు.

"ఇదేదో టేప్ రికార్డర్ కి అమర్చి వుండాలి" అన్నాడతను.

"ఇదెక్కడి గొడవ!" కసురుకున్నాడు లాల్.

"ఎవరో రావ్-జయుల మాటలు రికార్డు చేసి వుంటారు. హడావుడిలో దీన్నిక్కడే వదిలేసి వెళ్ళిపోయారు."

"అప్పుడు కిటికీలన్నీ మూసివున్నాయా?"

"లేవు. తోటవైపూ, వరండావైపూ అభిముఖంగా వున్న రెండు కిటికీలూ తీసే వున్నాయి. వర్షపు జల్లు ఆ దిశలో పడ్లేదు. గాలి తూర్పుదిక్కుగా వీచింది. కిటికీలు ఉత్తర-దక్షిణ దిక్కుల్లో వున్నాయి. అందుకే మూయలేదనుకుంటాను."

"అయితే ఈ టేప్ రికార్డర్ మనిషి మరొకడా?"

"లేకపోతే మాటలు రికార్డు చేసి చంపే అవసరం యేమిటి?"

"కిటికీలమీద వేలిముద్రలు?"

"వున్నాయి. వరండావైపు కిటికీమీద వేలిముద్రలు, ఈ మైక్రోఫోన్ మీద వేలిముద్రలతో కలుస్తున్నాయి. అవి ఎవరివో ఇంకా తెలుసుకోలేదు."

"అడుగు జాడలు? టైర్ ప్రింట్స్?"

"లేవు, అప్పుడు వర్షం కురుస్తోంది. ఆదే వర్షంలో హంతకులు పారిపోయి వుంటారు. ఆ గుర్తులన్నీ కొట్టుకుపోయాయి."

"మేం ఆ గెస్టుహౌస్ కి వెళ్తాం."

"ఎందుకు?"

"ఈ B బుల్లెట్ ఎలా డ్యామేజి అయిందో తెలుసుకోవాలి. తిరిగి వచ్చి మీకు చెప్తాం."

"అలాగే, కానీ కామేశ్వర్రావుకి ఇందులో ఎటువంటి భాగం లేకపోతే, సరిగ్గా ఈ పరిస్థితుల్లోనే రివాల్వర్ పోయిందనడం సమంజసంగా లేదు."

"అతను నిర్దోషి అని ఎవరన్నారు? చర్య తీసుకోండి. ఆ రివాల్వర్ వైనం తెలుసుకోండి. ఏమిటి సందేహం?"

"మరి ఆమె బాయ్‌ఫ్రెండ్?"

"అన్నీ తెలుస్తాయి, కృష్ణన్. ఈ B బుల్లెట్ రివాల్వర్‌ని నిర్ధారిస్తే, అనుమానితులందర్నీ లాక్కొచ్చి దోషిని యేరి పారెయ్యొచ్చు!" అన్నాడు లాల్ పైకి లేస్తూ.

10

ఫోరెన్సిక్ లాబ్ డైరెక్టర్ ఖాదిల్కర్ అనుమతితో, బాలస్టిక్స్ ఎక్స్‌పర్టు ఇస్కిందర్, డిటెక్టివ్‌లతో బయలుదేరి వచ్చాడు.

వారి వెంట ఒక ఫోటోగ్రాఫర్ కూడా వచ్చాడు.

అంతా గెస్టు హౌస్‌లోని ఆ గదిలోకి ప్రవేశించారు.

ఇస్కిందర్ భూతద్దం తీసుకుని, వేగంగా తోటవైపు కిటికీ దగ్గరికి కదిలాడు. దాని ఫ్రేము, రెక్కలు, చుట్టూ గోడ అంచులూ, చకచకా పరీక్షిస్తూ రెండు నిమిషాల్లో తల విదిలించాడు. "నో సర్, ఈ కిటికీ కాదు" అన్నాడతను.

డిటెక్టివ్‌లు వరండావైపు కిటికీని పరిశీలిస్తున్నారు. ఇస్కిందర్ వెనక్కి వచ్చి గదిలో గోడల్ని చూడసాగారు. డిటెక్టివ్‌లు కిటికీ దగ్గర్నుంచి కదిలి గదిలో వస్తువుల్ని చూడసాగారు. అప్పుడు లాల్ చటుక్కున

తల పైకెత్తి సీలింగ్‌ని చూశాడు. అతని కళ్ళు మెరి శాయి. "లుక్! అదేమిటి?" అరిచాడతను.

ఇస్కిందర్ గబుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. అందరూ పైకి చూశారు.

ఇస్కిందర్ పెదవులపై చిరునవ్వు మెరిసింది. "అదే, మిస్టర్ లాల్!" అన్నాడతను.

వెంటనే అక్కడొక బల్లను లాగి, దానిమీద స్టూలు పెట్టి ఎక్కాడు. సీలింగ్‌లో ఆ నల్లటి మరకను భూతద్దంలోంచి చూశాడు.

సీలింగ్ తలానికి కొంచెం ఏటవాలుగా, అరంగుళం పొడవులో, పావుఅంగుళం లోతులో, ఒక గాడి ఏర్పడి వుంది. దానికి ఇరుప్రక్కలా నల్లటి మసి వుంది. ఇస్కిందర్ తలూపాడు. "నో డౌట్, యిది బుల్లెట్ తాకిడి."

"కానీ సీలింగ్ కెలా తగిలింది? కింద మనిషికి గురి పెడితే?" అన్నాడు జాన్.

"రికోషెట్ బుల్లెట్, మిస్టర్ జాన్" ఇస్కిందర్ అన్నాడు దిగుతూ, "బుల్లెట్ ఇక్కడ తగిలి పరావర్తనం చెందింది."

"ఎలా?"

"రివాల్వర్ నాసిరకం అయినప్పుడు, లేదా బుల్లెట్ వేగం తక్కువ వున్నప్పుడు, దాని అంత్యదశ సమీపించే దూరంలో, భేదించలేనంత దృఢమైన లక్ష్యాన్ని ఢీకొంటే బుల్లెట్ పరావర్తనం చెందుతుంది.

"వాళ్ళిద్దరు పెనుగులాడుతున్నప్పుడు ఒకరివద్ద రివాల్వర్ ఉందనుకోండి, అప్పుడు చేతిలో ప్రమాదవశాత్తున పేలితే బుల్లెట్ వెళ్ళి సీలింగ్‌కి తగిలి, చొచ్చుకుపోయే

శక్తి లేక తిరిగివచ్చి ఆ ఇద్దర్లో ఒకరికి తగిలే అవకాశం వుంది. తగిలింది కూడా. ఎవరికో మీకు తెలుసు, ఆ అమ్మాయికి తలలో. నేను శవాల్ని చూశాను. ఆమె తల వెనుక పైనుంచి ఏటవాలుగా పాయింట్ ఆఫ్ ఎంట్రీ వుంది. గాయం చుట్టూ గన్ పౌడర్ అవశేషాలు లేవు. బుల్లెట్ మొదట సీలింగ్ కి తగిలింది కాబట్టి అక్కడ ఏర్పడ్డాయి.

“అంతే, మిస్టర్ లాల్, అది రికోషెట్ బుల్లెట్, అందుకే బాగా డ్యామేజి అయింది. స్ట్రియేషన్స్ చెడిపోయాయి. ఆ బుల్లెట్ నమ్మకంగా మర్డర్ ప్లేస్‌లో వున్న రివాల్వర్ లోనిదేనని నే నిప్పుడు చెప్పగలను.”

ఫోటోగ్రాఫర్ బల్లమీదెక్కి ఆ గాడిని ఫోటోలు తీయసాగాడు.

11

డిటెక్టివ్‌లు ఆఫీసుకు తిరిగివచ్చి మెట్లెక్కుతోంటే, కారిడార్‌లో బెంచిమీద కూర్చుని ఆచారి ప్రసీల్‌లు కనిపించారు.

డిటెక్టివ్‌లు ఆగిపోయి చూశారు అనుమానంగా.

వాళ్ళిద్దరు ఏదో సీరియస్‌గా చర్చించుకుంటున్నారు.

డిటెక్టివ్‌లు వాళ్ళని సమీపిస్తోంటే అది గమనించి వెంటనే లేచి నిల్చున్నారు.

యిద్దరూ నమస్కారం చేశారు.

ప్రసీల్ ముసిముసిగా నవ్వాడు, “సార్, నిన్న పొరపాటు జరిగింది.... ఆచారిగారిని నేనపార్థం జేసుకున్నాను. వీరు మా డాడీకి ముఖ్య స్నే....”

“అవన్నీ మీ డాడీ చెప్పాడు. నువ్వేం చెప్పదల్చుకున్నావిప్పుడు?”

"మేము చాలా చెప్పదల్చుకున్నాం, ముందు లోపలికి పోదాం" అన్నాడు ఆచారి.

జాన్ తలుపు తీశాడు. అందరూ లోపలికెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"వెల్, ఇప్పుడు చెప్పు ఆచారీ!" అన్నాడు లాల్.

ఆచారి అన్నాడు, "మిస్టర్ లాల్, ఈ వ్యవహారం ఇలా పరిణమిస్తుందని మేమనుకోలేదు. మా ప్రయోజనాల కోసం పడ్డ తాపత్రయమంతా వృధా అయింది. అయినా మాకిప్పుడు ఏమీ ఢోకాలేదు. యిప్పుడు మా టెండర్‌కు ముప్పులేదు. ఈ పరిస్థితిని మేం ఏ విధంగానూ వాడుకునే అవసరమేలేదు కాబట్టి, మీతో సహకరించడం చట్టబద్ధంగా తలచాం. పైగా మా నిర్దోషిత్వం కూడా రుజువవుతుంది."

"అవును, చెప్పు."

"మిస్టర్ లాల్, రాత్రి మేం ఇద్దరం చెరో పనిమీద వెళ్ళాం. నందనరావ్ మా టెండర్‌ని దెబ్బతీయాలని ప్రయత్నిస్తోంటే, మేమూ ఎదురుదెబ్బ తీయడానికి పూనుకున్నాం. అందుకు రెండు మార్గాలాలోచించాం. ఆ రెండిట్లో ఏ ఒక్కటి సఫలమైనా మాకు వుపయోగమే. మొదటిది. అతను మా టెండర్‌లో రహస్యాలు తెలుసుకున్నట్టు సాక్ష్యం సేకరించి తద్వారా అతని టెండర్ చెల్లకుండా చేయడం. రెండోది అసలతడు తన టెండర్‌ని స్వయంగా ఉపసంహరించుకునేట్లు చేసే టైం బాంబుని సృష్టించడం. ఈ రెండింట్లో మొదటిది మైనర్ బాబు, రెండోది నేను చేశాం—మైనర్ బాబు తనేం చేశాడో వినిపిస్తాడు—" అని ఆచారి ప్రసీల్ వైపు తిరిగి "మైనర్ బాబూ, ఇక మొదలెట్టు!" అన్నాడు.

ప్రసీల్ చేతులు కట్టుకుని చెప్పసాగాడు. "సార్, నేను డిక్కీలో సరిపోతాను. నందనరావ్ ఎక్కడో రహస్యంగా వుంచిన జయని కలుసుకున్నట్లయితే, వాళ్ళు మా టెండర్ గురించి ఏం మాట్లాడుకుంటారో సేకరించాలని మా డాడీ చెప్పినప్పుడు, నాకో అయిడియా మెరిసింది, సార్.

"నిన్న సాయంత్రం నేను రావ్ ఆఫీసు పార్కింగ్ ప్లేస్‌లోని అతని కారు డిక్కీలో ఎక్కి కూర్చున్నాను. దాన్ని మారు తాళంతో తీశాను, సార్. వెంట ఏర్ బ్యాగులో ఒక టేప్ రికార్డర్ కూడా తెచ్చుకున్నాను. సార్, దానికి ఎక్స్‌టర్నల్ మైక్రోఫోన్ కూడా అమర్చుకున్నాను. అందులో ఓ కేసెట్ వేసుకున్నాను....

"అతను ఆఫీసునుంచి బయల్దేరితే నమ్మకంగా జయని కలుసుకుంటాడని నాకు తెలుసు. అయితే గంట సేపటికి వరకూ ఎక్కడెక్కడో తిప్పుతోంటే ఆందోళన పడ్డాను. ఎందుకలా చేశాడో తెలియలేదు. చివరికి వర్షం పడుతున్నప్పుడు, చీకటయ్యాక ఒకచోట ఆపాడు. అక్కడ చప్పుళ్ళులేవు. నిశ్శబ్దంగా వుంది, వర్షం తప్పితే. ట్రాఫిక్ శబ్దాలు కూడా లేవు, సార్.

"అతను దిగి వెళ్ళిపోయాక, నన్నెవరూ గమనించడం లేదని నిర్ధారించుకుని బైటికొచ్చాను. అప్పటికే అతను ఆ చిన్న యింట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు. నేను జాగ్రత్తగా, అడుగుజాడలు పడకుండా వెళ్ళి వరండాలో ఎకానుకాండల్సు విప్పి మెట్లదగ్గరే వదిలేశాను. లేకపోతే వరండాలో బురద మరకలవుతాయి.

"ఆ ముందు గదిలో లైటు వెలుగుతోంది.... నేను జాగ్రత్తగా కిటికీని చేరుకుని లోపలికి చూశాను.

వరండాలో లైటు వేయలేదు, సార్. చీకటిగా వుంది. వాళ్ళు గదిలో ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఆమె మంచంమీద కూర్చునుంది—ఆమె నన్ను మోసంచేసింది సార్."

లాల్ జాలిగా తలూపాడు.

ప్రనీల్ మళ్ళీ అన్నాడు, "వాళ్ళ మాటలు వర్షంవల్ల స్పష్టంగా వినిపించలేదు. నేను బ్యాగులోంచి నా సరంజామా తీసి సిద్ధం చేసుకున్నాను. మైక్రోఫోన్‌ని కిటికీ లోపల కనిపించకుండా రెక్కచాటున వుంచి, ఇవతల నేలమీద టేప్ రికార్డర్ పెట్టుకుని అక్కడ కూర్చున్నాను. మీట నొక్కాను.

"అప్పుడు సార్, హెచ్చు స్వరంలో మాటలు రాసాగాయి. నా రికార్డర్‌లో టేప్ తిరుగుతోంది.... మాటలు చక్కగా ఎక్కుతున్నాయి. కానీ యెంతకీ వాళ్ళు టెండర్ విషయం ఎత్తలేదు. యింతలో హఠాత్తుగా అరుపులు వినిపించడంతో అదిరిపడి లేచి నిలబడ్డాను, సార్! వాళ్ళిద్దరు లోపల అరుచుకుంటున్నారు! ఆమె అతన్ని పట్టుకుని నిలదీస్తోంది! అతను ఏదో కాదన్నట్టు వేగంగా తల వూపేస్తున్నాడు! సార్, ఆమె తల్లిని కాబోతున్నానని చెబుతోంది.... ఆ విషయం ఆ రోజే తెలిసిందని అంటోంది. ముందు నమ్మించి ఇలా చెయ్యడం న్యాయం కాదంటోంది....తనని పెళ్ళిచేసుకుని తీరాలని అతన్ని వారిస్తోంది—

"అప్పుడతను విరగబడి నవ్వి, ఒకే ఒక్క మాట అన్నాడు సార్—'పెళ్ళి నా జీవితంలో పెద్ద ఫార్స్! సంఘంలో గౌరవం కోసం చేసుకున్నాను తప్పితే ఐ హేటిట్!' అని."

"అప్పుడు—?"

"అప్పుడామె రెచ్చిపోయింది. ఇంత వంచన కూడదంది. అతన్ని నమ్ముకొని తనవాళ్ళనందర్నీ వదిలి వచ్చానంది. అతను మరోసారి నవ్వి, మోజుకీ ముడికీ లంకె పెట్టొద్దన్నాడు. మోజుకొద్దీ వాగ్దానాలు. అవన్నీ నిజమనుకోవడం ఆమె లోకానుభవ లోపమే అన్నాడు. అప్పుడామె చచ్చిపోతానంది. ఈ అవమానాన్ని భరించలేనంది. అప్పుడు కూడా అతడు నవ్వి, అలాటి బెదిరింపులు చాలా మంది చేసారని అన్నాడు. ఆమె గబుక్కున మంచం దగ్గరికి దూకి, బ్యాగులోంచి రివాల్వర్ అందుకుంది, సార్—"

"చెప్పు, ఏం జరిగింది?"

ప్రనీల్ ఊపిరి తీసుకున్నాడు. "దాన్ని ఆమె తనకి గురిపెట్టుకుని, తన ఒక్కరి చావు చూస్తే అతనికి కనువిప్పవుతుందంది. భవిష్యత్తులో యిలా యింకెవరి జీవితాలతోను ఆడుకోకుండా గుణపాఠమవుతుందంది—రోషంతో రివాల్వర్‌ని తల కానించుకుని కాల్చుకోబోయింది.

"అతడామె చెయ్యిపట్టి లాగాడు. పిచ్చిపట్టిందని తిడుతూ రివాల్వర్ తీసుకోబోయాడు. ఆమె ఇవ్వలేదు, సార్. యిద్దరూ పెనగులాడారు, గింజుకున్నారు. దాని కోసం తీవ్రంగా పోట్లాడుకున్నారు. కిందా మీదా పడ్డారు. ఎంతకీ అది అతనికి అందలేదు—అప్పుడు దాని దిశ పైకి వుంది. ఆ చెయ్యి ఆమె వెనుక పెట్టుకుంది. మరో చేత్తో అతనితో పెనుగులాడుతోంది.

అదే సమయంలో ఆమె చేతిలో రివాల్వర్ పేలింది, సార్. గుండు పైకి దూసుకెళ్ళింది. అతను కంగారుపడి

అవతలకి దూకేశాడు. ఇంతలో ఏమయిందో, ఆమె హఠాత్తుగా రివాల్వర్ వదిలేసి తల పట్టుకుంది. ఆమె తలలోంచి జివ్వుమని రక్తం! అది ఆమె వంటినంతా తడిపేస్తోంది! ఆమె కళ్ళు మూతబడుతున్నాయి....అంతే సార్, ఆమె కిందపడిపోయింది."

"అప్పుడు?"

"నేను కొయ్యబారిపోయాను. ఆమె నేలమీద పడి వుంది రక్తపు మడుగులో. అతను తేరుకుని ఆమెని సమీపించాడు. ఆదుర్దాగా పిలుస్తూ పరీక్షించాడు. ఆమె యెప్పుడో చనిపోయింది, సార్. అతను బెంబేలుపడిపోయి లేస్తున్నాడు, సరిగ్గా అప్పుడే అవతల కిటికీ దగ్గర ఒక ఆకారం ప్రత్యక్షమైంది—"

"ప్రొసీడ్!"

"అతన్ని చూసి నేను అరవాలనుకున్నాను—రావ్‌ని హెచ్చరించాలనుకున్నాను. కానీ నా గొంతు పెగిలితే కదా! అంతే సార్, నేనలా చూస్తున్నాను, ఆ మనిషి చెయ్యి లోపలికి పెట్టి రివాల్వర్‌తో రావ్ మీదికి కాల్చాడు. రావ్ గుండె పట్టుకుని అక్కడికక్కడే కూలి పోయాడు! బిక్క చచ్చిపోయాను. ఓహ్, ఆ అనుభవం చెప్పలేను సార్! ఆ మరుక్షణంలో హంతకుడు అక్కడ లేడు! నన్నిక చూసేస్తాడనే ఆలోచనకి నా భయం రెట్టింపయింది. పరిగెత్తాను అక్కడ్నుంచి—టేప్ రికార్డర్ ఎత్తుకుని. మైక్రోఫోన్ కనెక్షన్‌ని పీకేశాను ఆ కంగారులో. మెట్ల దగ్గర కాండల్స్ పట్టుకుని శక్తికొద్దీ ఉరికాను బయట వరండాలో!

"అప్పుడు వెనుకనుంచి మళ్ళీ పాట వినిపించింది. వాడు నా వెంట పడ్డాడనుకున్నాడు. కానీ కాదు. అది

యింట్లోంచి వచ్చింది. రావ్ ఇంకా ప్రాణాలతో వుండి తన రివాల్వర్ తో హంతకుడిమీద కాల్చాడనుకొన్నాను. ఏమైనా నేనక్కడ వుండదల్చుకోలేదు. అలాగే పరుగెత్తుతూ, బస్టాప్ వస్తే అక్కడాగి బస్సెక్కేశాను. ఇంటికొచ్చిపడ్డాను. అంతే. సార్."

డిటెక్టివ్లు చాలాసేపు అతన్ని విస్మయంగా చూశారు.

తర్వాత లాల్ అడిగాడు. "వెల్, అయితే ఆ మనిషి ఎవరో నీకు తెలుసా?"

"తెలీదు సార్, అతన్నెప్పుడూ చూడలేదు."

"ఎలా వున్నాడు?"

"నల్లగా, బక్కగా వున్నాడు. ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి."

"మళ్ళీ చూస్తే గుర్తుపడతావా?"

"తప్పకుండా సార్. అప్పుడు గదిలో వెలుగు అతని మీద పడుతోంది. ముఖాన్ని స్పష్టంగా చూశాను. జన్మలో మరిచిపోలేను."

"గుడ్, ఆ కేసెట్ ఏం చేశావు?"

"తెచ్చాను, సార్" అన్నాడు ప్రసీల్. జేబులోంచి ఒక క్యాసెట్ తీసిచ్చాడు.

లాల్ దాన్ని కొన్ని క్షణాలు చూసి, ఆచారి వైపు తిరిగాడు.

"ఇప్పుడు నీ అడ్వెంచర్ ఏమిటి, గూఢచారీ?"

ఆచారి నొచ్చుకున్నాడు. "మిస్టర్ లాల్, నన్నలా పిలవకండి. నేను గూఢచారిని దుర్మార్గుణ్ణి కాను. నల్లికూడా హాని చెయ్యలేదు నేను. నా పక్కలో నల్లులుంటే తీసి నేలమీద వదిలిపెడతాను....

"రావుగారు నన్ను ఫోటో సాక్ష్యం సేకరించమన్నారు. నందనరావ్ భార్య బయట యెవర్నో ప్రేమిస్తోందిట, భర్త ఆదరణ కొరవడి. రోజూ సాయంత్రాలు అతనింటికి దర్శనం చేసుకుంటుందట. ఈ సంగతి భర్తకు తెలీదు. అతను కూడా సాయంత్రాలు గెస్టు హౌస్‌కి పాపల్ని రప్పించుకుని పావనం చేసుకుంటాడట. యెవరి దారి వారు చూసుకున్నారు.

"రేణుకని ఆమె ఫ్రెండ్‌తో ఓ నాలుగు ఫోటోలు తీస్తే, నందనరావ్‌కి మంచి బుద్ధి నేర్పవచ్చన్నారు మా రావుగారు. ఆ ఫోటోలు అతని పరువుకే సవాలుగా నిలుస్తాయి. చచ్చినట్టు ఈ టెండర్ విరమించుకుంటాడు. మళ్ళీ యెప్పుడూ అడ్డురాకుండా ఆ ఫోటోలు గుర్తు చేస్తుంటాం. ఈ ఆలోచన బాగానే వుంది. వెంటనే పూనుకున్నాను. నిన్న మధ్యాహ్నం ఫోటోలు తీయడం నేర్చుకున్నాను. మైనర్ బాబు నేర్పాడు. సాయంత్రం ఫ్లాష్‌బల్బు తగిలించుకు బయల్దేరాను. అప్పుడే వర్షం మొదలైంది. అది నాకు బాగానే సహకరించింది.

"ఆరు గంటలకి రేణుకను ఆమె యింటి దగ్గర్నుంచి ఆమె ఫ్రెండ్ ఇంటివరకు వెంటాడాను. అతను సోమాజి గూడలో వుంటున్నాడు. ఇంట్లో ఒక్కడే వున్నాడు. నేను రహస్యంగా ప్రవేశించి, మేడమీద బాల్కనీలోకి చేరుకున్నాను. ఆ కిటికీ తెరిచే వుంది. లోపల యిద్దరూ ప్రక్క ప్రక్కనే కూర్చుని తాగుతున్నారు.

"వాళ్ళ మాటలు విడాకుల గురించి సాగుతున్నాయి. జయతో తన భర్త వ్యవహారం గురించి చెప్తోందామె. మంచి సమయం చూసి గెస్టు హౌస్‌లో వాళ్ళిద్దర్నీ ఫోటోలు తీస్తే సాక్ష్యానికి బాగా పనికొస్తాయం

టోంది ఆమె... నేను కెమెరా సిద్ధం చేసుకున్నాను. తాపీగా ఓసారి నొక్కి, పక్కకు తప్పుకున్నాను. మొదట వాళ్ళు కంగారుపడ్డా, తర్వాత ఆకాశంలో మెరుపని సర్ది చెప్పుకున్నారు. తిరిగి కబుర్లలో పడ్డారు—

"అప్పుడు ఆమె పెదవులు అతని చెంపల్ని తాకుతోంటే మరో ఫోటో! ఆ తర్వాత అక్కడ వుండాలనిపించలేదు. ఆ రెండు ఫోటోలే చాలనిపించింది. చూడండి, ఈ ఫోటోలు మా సే రావ్ తారె తీపోదూ?"

ఆచారి జేబులోంచి రెండు ఫోటోలు తీసి చూపించాడు.

లాల్ అందుకుని చూశాడు. తలూపాడు.

"వెల్, నువ్వు ఫోన్ చేసి కృష్ణన్ ని పిలువ్, జాన్" అన్నాడతను."

"ఎందుకు?"

"ఈ కేసు ఇప్పుడు తేలిపోయినట్లనిపిస్తోంది...."

ఆచారి, ప్రనీల్ కంగారుపడుతూ చూశారు.

12

ఇన్స్పెక్టర్ కృష్ణన్ వచ్చాడు హడావుడిగా, "ఏం జరిగింది, లాల్?" అంటూ.

"కూర్చోండి, కృష్ణన్. ఇప్పుడు పరిస్థితి మలుపు తిరిగింది. కొత్త విషయం వెలుగులోకొచ్చింది. మనం పూర్తిగా మూడు చక్రాలమీదే ఆధారపడి ఒడిదుడుకులుగా సాగుతున్నాం. కామేశ్వర్రావ్ అండ్ పార్టీ, రేణుక ప్రేమజంట, రావ్—జయల పెనుగులాట. కానీ ఇప్పుడు మరో చక్రం కూడా తోడయితే మనం గమ్యం చేరుకుంటాం."

"చెప్పండి."

"వెల్, మొదటి మూడు చక్రాలకి వారి వారి ప్రయోజనాల దృష్ట్యా మోటివ్స్‌ని ఆపాదించి చూశాం. కానీ వారిలో ఇద్దరి ఎలిబీలు నిజమని ఋజుయ్యాయి. అవి ఐరన్ కాస్టు ఎలిబీలు. రేణుక ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్ కామేశ్వర్రావ్ అండ్ పార్టీల ఎలిబీలలో సందేహం లేదు. మిగిలిన చక్రం—రావ్, జయల పెనుగులాట. ఫలితం రెండు చావులు కాదనీ, ఒక్కటేననీ తెలుసుకున్నాం. ఇప్పుడు—నాలుగడుగులు వెనక్కి వేసి, తప్పిపోయిన ఆ నాలుగో చక్రాన్ని కూడా తెచ్చి తగిలిస్తే, మిస్టర్ కృష్ణన్, మన రథం సాఫీగా చేరుకుంటుంది...."

"యెవరా నాలుగో చక్రం?"

"శివరాం" అన్నాడు లాల్.

"శివరాం!" అరిచాడు జాన్ ఆశ్చర్యంగా.

"అవును, శివరాం!" లాల్ అన్నాడు మళ్ళీ, "ఈ శివరాంని మనం పూర్తిగా విస్మరించాం. జాన్, మన దృష్టికి రాకుండ మరుగున వుండిపోయాడు. నిన్న వుదయం అతడు పూర్తిగా సహకరించాడనుకుంటున్నావా? లేదు, కొన్ని వాస్తవాల్ని ఎగవేశాడు. తన ప్రయోజనాల్ని ముందే ఊహించి జాగ్రత్తపడుతూ వాటిని మిగుల్చుకున్నాడు.

"ఇన్స్పెక్టర్, ఈ శివరాం నందనరావ్ ఆఫీసులో ఉద్యోగి. ఇతను జయని ప్రేమించాడు. కానీ ఆమె హేళనచేసి తిరస్కరించింది. తిరస్కరించి వూరుకోలేదు. అతని కళ్ళెదుటే తన బాస్‌తో ప్రణయం ప్రారంభించింది—ఇది శివరాంకి కన్నెర్రజేసింది. క్రోధం, ఈర్ష్య, ప్రతీకారం రగిలాయి. ప్రేమ విఫలమైతే పరిణామం విపరీతంగానే వుంటుంది...."

"అంటే, ఈ రెండు హత్యలూ అతను చేశాడా?"

"పొరపాటు. హత్యలు కాదు, హత్య. జయ ప్రమాద వశాత్తు మరణించిందని మరువకండి. నిజానికి శివరాం వాళ్ళిద్దర్నీ చంపాలనుకున్నాడు. మొదట్నుంచి పరిస్థితుల్ని జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తున్నాడు. వాళ్ళ రహస్య సమావేశాల్ని గమనిస్తున్నాడు.... వాళ్ళ ఆలోచనలు పథకాలు తెలుసుకుంటున్నాడు.

అలా ఎప్పుడైతే నందనరావ్, కామేశ్వర్రావు టెండర్ని దెబ్బతీయాలని ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాడో అప్పుడే శివరాం తనకు తగిన అవకాశం దొరికిందనుకున్నాడు. ఒక అనువైన రాత్రి కామేశ్వర్రావ్ ఇంట్లో రివాల్వర్ దొంగిలించాడు. ఈ హత్యలు కామేశ్వర్రావ్ మీదికిపోతే కన్విన్సివ్ గా వుంటుందని అతని ఉద్దేశ్యం.

"ఇక నిన్న సాయంత్రం అతను రావ్ కంటే ముందు గెస్టు హౌస్ కు చేరుకున్నాడు. రావ్ వచ్చేటప్పటికి చీకటిపడింది. వర్షం కూడా పడుతోంది. శివరాం తెరిచి వున్న తోటవైపు కిటికీ దగ్గర బయట కాచుకున్నాడు. కానీ యింతలో పరిస్థితి మారింది.

"వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి విషయంలో మాటామాటా పెరిగి ఘర్షణకు దారితీసింది. ఆమె గర్భవతి. రావ్ పెళ్ళికి నిరాకరించడంతో ప్రాణాలు తీసుకోబోయింది. బ్యాగులోంచి రివాల్వర్ అందుకుంది. అది క్రితం రాత్రి రావ్ ఇచ్చినప్పట్నుంచీ ఆమె దగ్గరే వుంది. ఆమె కాల్చుకోబోతే, రావ్ నివారించబోయాడు. ఇద్దరూ పెనుగులాడారు. ఇంతలో జయ చేతిలో రివాల్వర్ పేలింది. వెల్, ఆ తర్వాత ఆమె ఎలా చనిపోయిందో మీకు తెలుసు."

కృష్ణన్ తలూపాడు. "ఇంకా చెప్పండి."

"అప్పుడు శివరాం వెంటనే తన ఆలోచనలో మార్పు చేసుకున్నాడు. కామేశ్వర్రావుని అనవసరంగా ఇరికించడం యెందుకనుకున్నాడు. రివాల్వర్‌తో కిటికీలోంచి నందనరావ్‌ని కాల్చాడు, గుండెలో. అతను చనిపోవడంతో గదిలోకి దూకి, బాగా పెనుగులాట జరిగిందని సూచించడానికి గదిని చిందరవందర చేశాడు. కిందపడివున్న నందనరావ్ రివాల్వర్‌ని వేలిముద్రలు చెడకుండా తీసుకొని, ఒక బుల్లెట్‌ని శూన్యంలోకి షూట్ చేసి అక్కడ పడేశాడు. దట్సాల్, అప్పుడు పలాయనంచిత్తగించాడు. అంతే, ప్రేమ పగ రగిలితే పర్యవసానం ఇది!"

"కానీ దీనికి రుజావు?" అడిగాడు కృష్ణన్.

లాల్ నవ్వుతూ ప్రసీల్‌ని చూశాడు, "ఈ ప్రసీల్ ప్రత్యక్ష సాక్షి. ఇతనొక ధ్యేయంతో అక్కడికి వెళ్ళాడు, అలాగే ఆచారి రేణుక, ఆమె బాయ్‌ఫ్రెండ్‌కి ఎలిబీలు కల్పించాడు. ఈ టేప్, ఈ ఫోటోలు. వీళ్ళు సమర్పించుకున్న కానుకలు. వీళ్ళు సామాన్యులు కారు, కృష్ణన్, వీళ్ళ జాయింట్ నెంబర్ మీకు తెలీదు. ఈ కేసుని వీళ్ళే పరిష్కరించారు. సన్మానించాలి సభ పెట్టి."

ఆచారి, ప్రసీల్‌లు నవ్వుకున్నారు గర్వంతో.

"వెల్, ప్రసీల్ ఇప్పుడు శివరాంని చూస్తే తప్పక గుర్తుపడతాడనుకుంటున్నాను. అలా జరిగితే ఈ కేసుకి తెరపడుతుంది. మీ రితనితో వెళ్ళండి, కృష్ణన్. కామేశ్వర్రావు రివాల్వర్ ఇంకా శివరాం దగ్గరే వుంటుంది. తిరిగి పెట్టేయడానికి అవకాశం కోసం చూస్తుంటాడు.

మీరు మీ అవకాశం చూసుకోండి, ఇన్స్పెక్టర్. విష్యూ గుడ్ లక్!"

శివరాం ఇల్లు కనుక్కొని వెంటనే కృష్ణన్, ప్రసీల్ తో బయల్దేరి వెళ్ళాడు.

వారిస్ గూడలో ఆ ఇంటిముందు దిగి, తలుపు కొట్టిన వెంటనే వచ్చి తీశాడు శివరాం. అప్పుడు ప్రసీల్ వెంటనే గుర్తుపట్టి, "అవును సార్, ఇతడే!" అరిచాడు వుద్రేకంగా.

కృష్ణన్ గబుక్కున లోపలికెళ్ళి, వేగంగా సోదా చేసి, పెట్టెలోంచి రివాల్వర్ని స్వాధీనం చేసుకున్నాడు.

వెంటనే సంకెళ్ళు తీసి శివరాంని సమీపిస్తూ, "యూ, ఆర్ అండర్ అరెస్టు!" అని కసిరాడు.

—:ఐ పో యిం ది:—